

Naša Lúč

4+1966

V tej številki boste brali, kako je v Franciji umrl neki rojak z „Našo lučjo“ v roki. — Naša društva po Belgiji in v Nizozemski so obnovila svoje odbore. — Nove zgodbe don Kamila...

■ Akcija »Sočutje«

Avstralski katoličani so na pepelnično sredo začeli akcijo »Sočutje«. Verniki naj bi si v postnem času prostovoljno naložili žrtve in odpovedi pri jedi, uživanju alkohola in tobaka ter pri zabavi. Tako prihranjen denar bodo darovali za pomoč nerazvitim deželam.

■ Avtomobili za Indijo

Poziv sv. očeta Pavla VI. za pomoč Indiji, ki ji grozi lakota, je našel velik odmev po vsem svetu. Iz prvih darov so kat. dobrodelnice organizacije nabavile 72 tovornjakov, s katerimi bodo v Indiji razvažali živila in ostalo pomoč v najbolj potrebne kraje. Na Trgu sv. Petra v Rimu je sv. oče vozila blagoslovil, preden so jih odpeljali v Neapelj in Benetke, odkoder so jih prepeljali v Indijo.

Danes, v dobi tehnike in modernega razvoja, malokdo ve, kakšno ogromno in za Evropo nadvse pomembno delo so opravili v srednjem veku menihi. Menihi (predvsem benediktinci, cistercijani in premonstratenki) so trebili gozdove in tako do leta 1000 povečali plodno zemljo vsaj za polovico. Učili so preprostega kmeta umnega gospodarstva: vpeljali so krmljenje živine v hlevih, triletno menjavanje posevkov, gojenje zelenjadnega in sadnega vrta. Vrh tega je imel vsak samostan celo vrsto rokodelskih delavnic, ki so nudile ljudem možnost, da se tam priuče rokodelstva. Tako je Cerkev vzgajala ljudi k samostojnemu delu, obenem pa vodila k pravemu razumevanju dela.

■ Arena v Pulju

V Pulju, obmorskem mestu Istre, je še iz rimskih časov znamenita okrogla arena, nekoliko manjša od rimskega Koloseja, Divičgrad. Tudi ta prostor je posvečen s krvjo mučencev krščanske vere. Ohranjene so vesti o tamkajšnjem mučenilstvu sv. Germana, ki je bil leta 290 sežgan na grmadi. Njemu v čast je posvečena cerkev na otokih Brionih.

Oeselo Veliko noč Vam želijo slovenski uradi in izseljenski duhovniki:

ANGLIJA: Ignacij Kunstelj, Offley Road 62, London S.W. 9., England (Telef. RELiance 6655; izg. Rilajens).

AVSTRIJA: Janez Hafner, Theodor-Körnerstr. 111, 8010 Graz, Austria. — P. Jože Podgornik, Canisiusgasse 16, 1090 Wien IX., Austria. — Anton Miklavčič, Kapellengasse 15, 9800 Spittal/Drau, Austria.

BELGIJA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Liège, Belgique (Telef. 04/233910). — Kazimir Gaberc, 19 rue Louis Empain, Marcinelle (Hainaut), Belgique, (Tel. 07/367754).

FRANCIJA: Nace Čretnik, 4 rue S. Fargeau, 75 Paris 20, (Telefon 636-80-68). — Ciril Lavrič in p. Vladimir Klemenčič, 7 rue Gutenberg, 75 Paris 15, (Tel. 250-89-93). — Stanislav Kavalar, 17 rue Claude Debussy, 62 Liévin (Pas-de-Calais), France. — Anton Dejak, 33 rue de la Victoire, 57 Aumetz, France. — Msgr. Stanko Grims, 1 rue du Dauphiné, 57 Merlebach, France. — P. Ja-

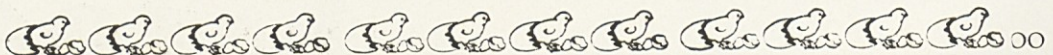
kob Vučina, 6, rue de France, 05 Nice, France.

ITALIJA: Slovenski dušnopastirski urad — Dr. Pavel Robič, via dei Colli 8, Roma, Italia.

NEMČIJA: Ciril Turk, 42 Oberhausen-Sterkrade, Mathildestrasse 18, W. Deutschland (Tel. 62676). — Ivan Ifko, 43 Essen-Altenessen, Schonnefeldstrasse 36, W. Deutschland. (Tel. 291305). — Dr. Franček Prijatelj, 68 Mannheim, Augusta Anlage 52, W. Deutschland (Tel. 47-9-44). — Dr. Franc Felc, 7 Stuttgart-S, Kolbstr. 15/I, W. Deutschland (Tel. 72278). — Dr. Janez Zdešar, Schubertstr. 2/I, 8 München 15, W. Deutschland (Tel. 536453). — Franc Šeškar, Zieblandstrasse 32/II Rgb., 8 München 13, W. Deutschland (Tel. 550296).

NIZOZEMSKA: Vinko Žakelj, rue des Anglais 33, Luik, Belgie.

ŠVEDSKA: Jože Flis, Erik Dahlbergsgatan 28, Malmö, Sweden (Tel. 040/119 656).

Sonet o izseljencih

Vsa plaha si in revna, gruda rodna,
kot drobna dlan se skrivaš med gorami.
Mladi smo, v nas se hrepenenje drami,
za morjem, pravijo, je zemlja plodna.

Iskati hočemo poti čez morje,
otrokom ti ne moreš dati kruha,
do dna smo segli v tvoja nedra suha
in zadnje smo iztrgali ti skorje.

Zato na pot, dokler še kri je topla,
dokler nas še opajajo želje.
Ko duša zadnje sanje bo izsopla,

morda se v tvoja vrnemo zavetja.
Takrat ni treba kruha in ne cvetja,
grobov le naj izprosijo roké.

France Balantič

(rojen 29. 11. 1921 v Kamniku, 24.
11. 1943 živ zažgan kot član vaških
straž v Grahovem)

Slovenija v svetu

Za slovenski narod je vprašanje izseljencev brez dvoma eno važnih, zelo važnih vprašanj. Po raznih cenitvah dosega trenutno število Slovencev po svetu v emigraciji okrog 400.000, kar pomeni eno četrtno slovenskega prebivalstva v Jugoslaviji. (Primerjaj: Zbornik Sv. Slovenije 1966, 277; Klic Triglava 314—316 [L. S. André, Število Slovencev], Poročila slovenskih izseljenških duhovnikov za Vatikan.)

Slovenci so se začeli seliti, in sicer najprej v Ameriko, že dolgo pred prvo svetovno vojno. V svojem članku o ameriškem slovenskem pisatelju Adamiču piše Oton Zupančič (rojen 1878. na Vinici v Beli krajini) naslednje (Ljubljanski Zvon, 1932): »Amerika je naš problem: gospodarski, socialni, narodni, kulturni, odkar so se začeli naši ljudje seliti čez morje. Adamič pravi, da je bilo to leta 1870. Za Belo krajino je treba seči vsaj dvajset let nazaj, naši prvi možje so se izselili okoli leta 1850. Spominjam se izza mlada, kako so visele po vseh krčmah poleg svetniških podob na steklu in barvotiska »Dobe človeškega življenja« velikanske reklame z ogromnimi parniki in napisi »Red Star Line«, »White Star Line«, »Hamburg—Amerika Linie«, »Bremen—New York«, »Trst—Amerika«. Ljudje so se izseljevali trumoma, da je bila ta ali ona hiša brez gospodarja ali sploh brez ljudi. Deca na šolskih klopeh so sanjala o Bremenu in Hamburgu; New York, Chicago, Cleveland, Montana,

Minnesota, Pensilvanija, Dakota, Pittsburgh, Nebraska, Kalifornija so jim bila domača imena, tam so bili njihovi očetje, starejši bratje, strici po rudnikih, fabrikah, salunih, farmah in »slali« za odplačevanje dolgov, za popravila, dokupe, davke, za pribojšek.«

Tako pravi naš slovenski pesnik o izseljevanju iz Bele krajine v Ameriko.

Prva svetovna vojna je ustavila slovensko izseljevanje. Po letu 1920, ko je bila pot v Ameriko zaprta, so slovenski izseljenci odhajali v Nemčijo, Francijo ter Belgijo, okrog 20.000 primorskih Slovencev pa se je v tej dobi izselilo v Argentino.

Medtem ko je dotedanje izseljevanje potekalo skoro izključno iz gospodarskih razlogov, je leto 1945 in naslednje desetletje prineslo val izseljencev, ki so zapustili domovino zlasti iz protesta proti novemu režimu in dostikrat iz gole nujnosti, da so rešili svoje življenje ali pa drugje zadihali pod svobodnim soncem, kar ji doma ni bilo dano. V tem obdobju nevarnega bega preko mej, ko so bila na izseljenski poti begunska taborišča s svojimi težavami in razočaranji ena bistvenih vmesnih postaj, je slovenski človek, ki je postal v svetu in v domovini živa priča krika po svobodi, našel pot zlasti v Argentino, Severno Ameriko, Kanado, Avstralijo in številne druge prekomorske dežele, da ne govorimo o Angliji in vseh zapadno-evropskih državah; tudi Švedska je v tej dobi dobila prvi dotok naših izseljencev.

Zadnja leta se je beg preko meje spremenil v avanturo, vedno bolj pa se s pristankom pristojnih oblasti razvija odhajanje naših delavcev v tovarne zapadne Evrope, o čemer je v prejšnji številki govoril naš gospodarski strokovnjak.

*

Po tem kratkem pogledu v preteklost je naravno, da se vprašamo, kakšno je poslanstvo Slovencev v svetu.

Preden poskušamo odgovoriti na to vprašanje, moramo še poudariti, da razlogi, ki so vplivali na odhod iz domovine, naravno vplivajo na zadržanje izseljenca v tujini in mu bolj ali manj kažejo pot.

Odgovor na gornje vprašanje seveda predpostavlja človeka, ki je zastavil vse svoje sile, da se uveljavi v tujini, z drugimi besedami, predpostavlja človeka, ki s svoje strani napravi vse, da uspe. Lenuhi in postopači

ter avanturisti (da sploh ne omenjamo ova-duhov in špijonov) so že vnaprej obsojeni. Trdo življenje v tujini jih prej ali slej vrže ob stran, vendar pa mnogo škodijo našemu dobremu imenu in ugledu.

Vsakdo mora začeti novo življenje v tujem svetu v zavesti in z zavestjo, da ne gre samo zanj, marveč da ima vsakdo tudi kot posameznik svoje posebno poslanstvo z ozirom na svoj narod, mora začeti življenje v novem svetu v zavesti, da ne gre samo za njegovo generacijo, marveč tudi za bodoče rodove slovenskih izseljencev.

Kamorkoli namreč pridemo, smo predstavniki svojega naroda. Po našem delu, po našem obnašanju in po vsem našem življenju bodo drugorodci dobili pravilno ali napačno sliko o našem narodu, katerega spoznajo samo v nas in po nas.

Pa ne gre samo za to, da nas drugi narodi spoznajo, kakšni smo. Gre tudi za to, da zvedo za naš položaj, za naše težave in naše probleme in da s svojim javnim mnenjem, ki v moderni dobi dobiva vedno večji vpliv, pomagajo pri pravični rešitvi naših perečih vprašanj. V tem oziru bi vsak naš izseljenec moral seveda najprej sam dobro poznati naš položaj, potem pa v svojem okolju izvajati poslanstvo, ki ga ima.

Kajti tudi Slovenci imamo kot narod svoje poslanstvo v družini narodov. Toda v svetu premalo poznajo našo domovino in naše probleme. Pa bi se to lahko hitro spremenilo, če bi vsak Slovenec v svetu v svojem okolju in po svojih močeh in sposobnostih izpolnil svoje narodno poslanstvo pri drugih. Tako bi se tudi drugi narodi zavedeli, v kako težkih zgodovinskih in geografskih okoliščinah smo vendar stoletja zdržali in razvili svojo kulturo, ki bi bila tudi večjim narodom v čast in ponos; bi zvedeli, koliko trpljenja nam je prinesla zadnja svetovna vojna in s kakšnimi herojskimi žrtvami smo branili sebe, svoje narodne in verske svetinje ter svojo svobodo, branili proti brezobzirnim okupatorjem in komunističnim »osvoboditeljem«.

Toda svoje poslanstvo bomo znali in mogli izpolniti le, če na eni strani ne bomo imeli čuta manjvrednosti in če bomo, na drugi strani, znali hoditi z odprtimi očmi v zavesti, da se v tujini lahko mimogrede marsičesa naučimo, kot posamezniki in kot narod (slovenski) v celoti.

Otresti se moramo najprej čuta manjvrednosti ali hlapčevskega kompleksa. Res, da

Ne bojmo se pokazati verskega prepričanja!

Jugoslovanski škofje so lani v skupnem pastirskem pismu povedali tudi naslednje.

Stojimo na razpotju velikega razdobja in v središču odločilnega časa. Naša dolžnost je, da tudi mi prispevamo k človeškemu napredku, živeč po evangeljskih postavah. Cerkev najbolj streže človeški družbi s tem, da človeške vesti in človeška življenja naravnava k duhovnim in večnim vrednotam.

Za življenje naroda ni vseeno, če mladi na zgubi čut za poštenje in dostojanstvo človeške sposobnosti in si postavi za namen samo uživanje in drsi v globino spolne razvratnosti.

Za življenje naroda ni vseeno, če se iz leta v leto ugotavlja zmeraj večje število zakonskih ločitev, toliko manj, ker to najhujše občutijo tisoči otrok, ki so izgubili toploto in varstvo družine.

Za življenje naroda ni vseeno, če se ljudje vdajajo pijanosti, tatvini, sovraštvu in nasilju.

Cerkev vidi svoje božansko poslanstvo v tem, da ljudi odvrača od hudega in jih vzgaja za dobroto in pravičnost v Resnici. S tem postaja najiskrenejša sodelavka z vsemi ljudmi dobre volje v ustvarjanju umirjenega in spodobnega človeškega življenja.

Čeprav je njena prva naloga ta, da vodi ljudi v večno domovino, vendar ji ni vseeno, kaj se godi na tem svetu.

Cerkev se zavzema za složnost in ljubezen med ljudmi vseh barv in plemen, vseh prepričanj in stanov. Prizadeva si, da pomaga ustvarjati svet miru, pravice in resnične vzajemnosti med vsemi narodi, pa vendar srečuje često nasprotovanje in nerazumevanje. Pa ona kljub temu oznanja ljubezen do vsakega človeka: tudi do tistega, ki ne sprejema evangelija kot svoje življenjsko prepričanje, in do tistega, ki se razglašja za nevernika. Nikogar ne smemo sovražiti in zaničevati. V vsakem človeku smo dolžni spoštovati človeško dostojanstvo.

Versko prepričanje morajo spoštovati

Ničigar prepričanja se ne smemo s silo dotakniti. Nikomur se ne sme vsiljevati vera,

doma marsičesa nimamo, res, da so druge dežele morda bogatejše, toda s skromnimi sredstvi in v skromnih razmerah smo se vendar visoko dvignili. Seveda pa nas bodo drugi spoštovali samo v toliki meri, v kolikor bomo znali spoštovati svoj narod, svojo kulturo in svojo domovino mi sami. Naši otroci, rojeni in vzgojeni v tujem svetu, bodo spoštovali slovenski narod in slovenski jezik, če bodo videli, da se tega sami ne sramujemo, in če jim bomo znali prikazati domovino v pravi luči. Radi bodo tudi oni sodelovali pri našem skupnem življenju, če bodo videli, da mi sami to cenimo.

Po svetu moramo hoditi z odprtimi očmi: življenje samo nas sili, da se znamo prilagoditi okolju (slovenska napaka je, da znamo to celo preveč dobro!). Toda to ne pomeni, da moramo suženjsko posnemati druge. Iz kritičnega opazovanja drugih, kjer bomo znali ločiti pšenico od ljuljke, se lahko marsičesa naučimo, kar nam je manjkalo v domačem okolju. Slovenija v svetu, naše življenje v svetu, je kakor neprestana šola; vedno se moramo učiti in vedno moramo učiti. Ta drugi del — posredovanje naših vrednot našim otrokom in novemu okolju — bomo izpolnili samo, če bomo te vrednote sami ljubili in jih živeli.

Od nas zavisi, ali bo naslednjim rodovom slovenskih izseljencev slovenski pečat v ponos in v čast ali pa, da ga bodo poskušali vedno in povsod zakriti, zatajiti!

*

Okljub vsestranskemu tehničnemu napredku vedno bolj raste v svetu spoznanje, da gre danes v bistvu za to, da rešimo človeka, ne kakega abstraktnega človeka, ki ni nima nikjer svojih korenin, svoje domovine, temveč konkretnega človeka. Naše izseljinstvo stoji pred nalogo, da omogoči slovenskemu človeku, ki je bodisi iz gospodarskih, bodisi iz ideoloških razlogov zapustil domovino, da bo znal v drugačnih razmerah napraviti iz sebe človeka, ki bo kos novemu času in novim tokovom ter zahtevam nove dobe.

*

V Finžgarjevi povesti davnih dedov »Pod svobodnim soncem« beremo o Iztoku: »Blagoslovljen sin treh očetov: Svarunov, ki te je rodil, Epafroditov, ki te je učil, in Radovanov, ki je tkal niti usode! Blagoslovljen, svobodni sin svobodnega naroda!«

pa tudi brezboštvo ne. V imenu človeškega dostojanstva slovesno poudarjamo, da ima tudi vernik pravico, da ga spoštujejo. Cerkev ne more oznanjati drugačnega humanizma kakor humanizem ljubezni in miru. Ona blagoslavlja vsa prizadevanja za blaginjo in mir na svetu, pa ne samo splošni mir med narodi, marveč tudi osebni mir vsakega človeškega bitja posebej: da v miru veruje, da v miru moli, da v miru živi spodobno človeško življenje.

Skrbi nas čudna psihoza nekega strahu in ozirov v izpovedovanju vere in opravljanju krščanskih dolžnosti. Zaradi tega mnogi ne dajejo krstiti svojih otrok, se ne poročajo cerkveno, ne prejemajo drugih zakramentov. Sami ne hodijo v cerkev in ne pošiljajo svojih otrok, čeprav so prepričani, da je to njihova dolžnost, pa to opuščajo ob očitkih vesti in z nevoljo v duši.

Slovesno izjavljamo, da je v vsaki ureditvi treba človeka razumeti celotno. Človek ni samo telo, ima tudi razumno, nesmrtno dušo, s katero teži za duhovnimi vrednotami. Da se torej človek čuti zadovoljnega in mirnega, ima polno pravico do svobode, da živi v skladu s svojo vero in vestjo.

Ta pravica je pri nas zagotovljena z ustavo Socialistične republike Jugoslavije. Ta pravica je posebej poudarjena v listini Združenih narodov, ki so jo podpisale vse članice. Prvi člen zakona o pravnem položaju verskih skupnosti se glasi: »Državljanom socialistične federativne republike Jugoslavije se zagotavlja svoboda vesti in svoboda veroizpovedi.« V 6. členu istega zakona pa stoji: »Nihče ne sme braniti državljanom, udeleževati se verskih obredov in drugih izrazov verskih čustev. Nihče ne sme siliti člana verske skupnosti, da ne uporablja pravic, ki mu kot državljanu pripadajo po ustavi in zakonih.«

„Kozarcev in otrok . . .“

V avstralskih »Mislih« je v letošnji prvi številki zapisana tudi tale zanimiva primerica: »Sem slišal, da je Burgarjev oča tam na Dolenjskem včasih pomodroval: Kozarcev in otrok ni nikoli preveč pri hiši. Kozarci se pobijejo, otroci pa zrastejo in sfrče iz gnezda. Če jih je več, vsaj kakšen morda ostane pri hiši v pomoč staršem na stara leta . . .“

Stara modrost, ki odtehta vse »nove« modrosti o preprečevanju rojstev, ki so po časopi-

sih in v pogovorih na dnevnem redu ter tako begajo mlade izseljenske družine. Družina, ki žrtev ne pozna več, zaide v druge težave. ki so vse hujše kot pa skrb za otroke. Zgledov za to imamo že dovolj tudi med nami. Kaj pomaga nova hiša in vsa udobnost, ko pa sreče ni v njej! Sreča v družini se more kupiti samo z žrtvijo, ki sta jo mlada zakonca pri poroki voljno sicer sprejela, kasneje pa odložila na račun udobnega življenja. Kaj ni res tako?«

Ženska več vredna?

Slovenski psiholog, ki predava na bogoslovni fakulteti v Ljubljani, dr. Anton Trstenjak, je letos spet izdal eno izmed svojih tehtnih knjig. Novi knjigi je dal naslov: »Če bi še enkrat živel«.

V knjigi primerja tudi žensko in moškega. Kaj ugotavlja? Berite! »Ženske so bolj žilave in odporne proti boleznim in smrti, čeprav veljajo za slabotni spol, kakor so jim rekli v starih časih. Zato so biološko (življenjsko) večvredne kot moški. Danes cenijo povprečno »pričakovano starost« pri možu na 65, pri ženi pa 72 let. Ženska je povprečno sicer večkrat bolna kot moški, toda znano je, da so možem bolezni nevarnejše, večkrat kar usodne. Za žrtve, ki jih mora žena v službi življenja prenašati v večji meri nego mož, jo narava poplača z večjo življenjsko žilavostjo in daljšim življenjem, tako da že biološko gledano nikakor ni manj, marveč kvečjemu večvredna kot mož. Ženo je sicer »strah« iti ponoči skozi oddaljen gozd, zato želi moškega spremljevalca, da jo »ščiti« in ji daje poguma; toda na kak »odločilen« obisk (avdienco in podobno) pa bi povprečen mož potreboval za spremstvo duhovno prisebne žene, ki se v kritičnih (mučnih) položajih neprimerno bolje znajde in (z jezikom) odreže kot pa »inteleгентen« mož, ki je večkrat kar štorasto neroden. Če pa ga žena ne spremlja, ga navadno pozneje pošteno ošteje, češ da se ni znašel, da ni znal o pravem času prve besede prave besede postaviti in kakšna je škoda, da nje ni bilo poleg; ona bi bila položaj bolje rešila. Tudi v hudih življenjskih udarcih (naravnih katastrofah, nesrečah, smrti, požaru in podobno) se žene pokažejo pogosto bolj prisebne ko moški.«

Ni čuda, če slišimo včasih, kako moški zavidajo ženski svet: »Lahko je ženskam, ko si znajo pomagati!«

Iz življenja Cerkve

Na Madžarskem deluje v dušnopastirstvu le 3089 katoliških duhovnikov. Državna Verska komisija navaja sicer število 5.400, a so tu všteti tudi bolni duhovniki in tisti, katerim je prav komunistična tiranija prepovedala dušnopastirsko delo.

*

Na Češkoslovaškem mora okoli 1000 katoliških duhovnikov opravljati težška dela v tovarnah, poljedelstvu in pri transportnih podjetjih. Izvrševanje duhovniškega poklica jim komunistične oblasti ne dovolijo. Zadnji čas je pritisk nekoliko popustil.

*

Kat. Cerkev vodi v Indiji 80 vseučiliških ustanov. Poleg tega vzdržuje še 6176 šol za splošno izobrazbo, 145 tehničnih in industrijskih šol ter več učiteljskih. Okoli 9.400 duhovnikov in redovnic se posveča vzgoji poldrugega milijona učencev, ki obiskujejo katoliške šole.

*

V brazilski zvezni državi Bahía se je letos januarja začel prvi tečaj za poročene in neporočene diakone. V triletnem tečaju je vsako leto 1 mesec posvečen teoretični pripravi, 11 mesecev pa praktičnemu delu na župnijah. Škofje upajo, da bodo diakoni vsaj deloma ublažili pomanjkanje duhovnikov, ki so z delom preobloženi.

*

Lani je 1,5 milijona ljudi iz skoraj vseh dežel na svetu obiskalo Marijino svetišče v Fatimi na Portugalskem.

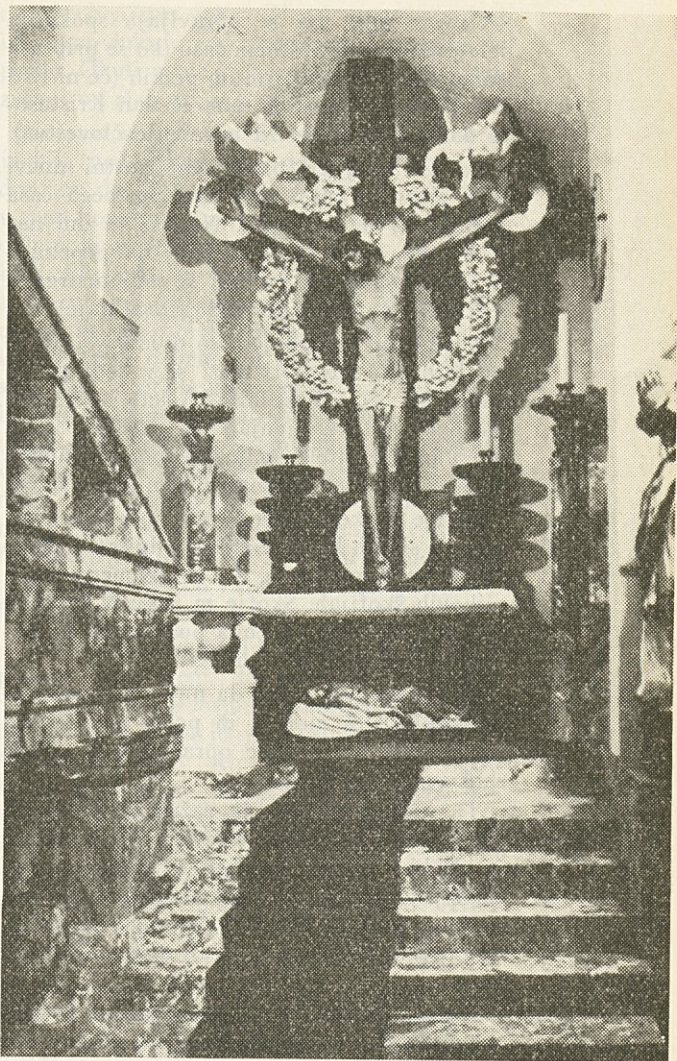
*

Na Holandskem bo letos dograjenih 68 novih cerkva. K skupnim stroškom, ki znašajo 48 milijonov mark, prispeva država 30%. Od konca zadnje svetovne vojne do danes so na Holandskem zgradili 2536 novih cerkva in postavili 160 začasnih kapel.

Nova postna postava

Vsak kristjan, ki hoče ostati združen s Kristusom in živ ud Kristusove Cerkve, mora živeti v duhu spokornosti in jemati nase svoj križ. To delanje pokore bo nujno našlo svoj zunanji izraz v opravljanju spokornih del, v odpovedi, premagovanju in žrtvah.

S tem bo pričal, da se zaveda, da je življenje na tem svetu priprava na večnost, da

Naš veliki umetnik arhitekt Jože Plečnik je takole okrasil v ljubljanski stolnici križ ob krestnem kamnu. O sveti križ, življenja luč! O sveti križ, nebeški ključ!

je neko trpljenje neizbežno delež slehernega človeka, da vse zemeljske in materialne dobrine človeka ne prinesejo trajne in resnične sreče.

Spokornih dejanj ima človek veliko na izbiro: molitev, duhovna in telesna dela v pomoč bližnjemu, delo, vestno izpolnjevanje stanovskih dolžnosti, prenašanje trpljenja, odpoved zabavi in po stari navadi zdrček od mesa in pritrgovanje v jedi (post).

Važno je, da vsako spokorno delo človek prostovoljno vzame nase, da pomeni zanj resne neko žrtev.

Cerkev želi, naj se opravljajo spokorna dela predvsem v postnem času (ko se pripravljamo na Veliko noč) in ob petkih (če ni tisti dan praznik; petek je namreč dan Kristusove daritve na križu za odrešenje človeštva).

Za vso Cerkev predpisani postni dnevi so v postnem času: prvi dan postnega časa (pepelnica) in vsi petki. Na vse te dni naj se kristjan zdrži mesnih jedi, na pepelnico in na veliki petek pa naj si tudi pritrga v jedi (tako da se le enkrat do sitega najé).

Zdržati se mesnih jedi so dolžni vsi, ki so izpolnili 14. leto, pritrpati si v jedi pa so dolžni vsi, ki so izpolnili 21. leto in še niso začeli 60. leto življenja. Vse mlajše pa naj starši in vzgojitelji učijo, da bodo razumeli duha spokornosti in znali v tem duhu živeti.

Škofje vsakega naroda ali pokrajine morejo na svojih konferencah predpisati kakšna druga spokorna dela, ki so primernejša v njihovih škofijah. Škofje in župniki imajo v tem pogledu tudi posebna pooblastila za posamezne družine ali vernike.

Močno se priporoča, da naj v postnem času verniki več molijo, in poleg prejemanja zakramenta sv. pokore opravljajo še druga spokorna dela in žrtve.

Ta postna postava je važna in predstavlja za kristjane resno dolžnost. Njen namen je, da bi v bodoče kristjani pravilneje rabili zemeljske dobrine in tako sodelovali pri posvečenju sveta. Kdor večkrat, zaporedoma ali redno krši to postavo, greši s smrtnim grehom.

Kaj bo določila konferenca škofov krajev, v katerih živimo, še posebnega, pa bomo šele zvedeli.

Kratke vesti

■ Človek in vesolje

Lani decembra so Amerikanci naredili velik korak naprej v osvajanju vesolja: dve vesoljski ladji sta se 300 km nad zemljo približali druga drugi na manj kot 1 meter razdalje. »Priprava in potek tega sestanka v vesolju,« tako je Vatikanski radio komentiral ta dogodek, »kaže na premoč človeškega razuma nad vesoljem in podčrtava pomen sv. pisma, ki že na prvih straneh govori o tem, da je človek poklican, da zavlada nad zemljo.« A prav zaradi te izredne moči človeškega uma postaja prihodnost človeštva

velik problem, nadaljuje komentator: »Znanost in tehnika sta orodje v človekovih rokah. Postati moreta orodje uničenja ali pa odskočna deska v boljše, človeka bolj vredno življenje. Danes ni nobenega dvoma več, da človek ne bi mogel osvojiti vesolja. Veliko vprašanje pa je, ali si bo človek pridobil potrebno нравno zrelost, da mu bo tehnika orodje resničnega blagostanja in miru.«

■ Za napredek Afrike

Na katoliški univerzi Lovanium v republiki Kongo v mestu Leopoldville študira 1500 visokošolcev. Do leta 1968 se bo to število podvojilo, leta 1971 pa se dvignilo na 5000. Vendar je to še veliko premalo, saj bi ta mlada afriška država takoj potrebovala 2000 zdravnikov, 3500 inženirjev, 5000 srednješolskih profesorjev, 2000 gospodarstvenikov in sociologov, 2000 pravnikov, advokatov in višjih uradnikov z akademsko izobrazbo.

■ Nova pota

Na Holandskem iščejo kapucini nove oblike redovniškega življenja, ki bi bile bolj v skladu z modernim časom. Po trije patri bodo živeli skupaj, hodili bodo v civilu, kruh si bodo služili z delom v tovarnah ali v obrti. Tudi posebnemu redovnemu imenu ter nazivu »prečastiti« se hočejo odpovedati. Posnemati hočejo Kristusa, ki je živel med ljudmi kot eden izmed njih.

■ Kaj pravi angleški metodist?

Znani angleški metodistični pridigar Lord Soper of Kingsway je v Wimbledonu izjavil: »Prišel bo čas, ko se bomo vsi kristjani zbrali ob papežu v Rimu«. Druge poti k zedinjenju on ne vidi. Vendar pa bodo morali po njegovem mnenju papež in katoličani spremeniti še marsikatero zadržanje, ki moti druge kristjane.

■ Povečajmo misijonsko prizadevanje!

Leta 1961 je 18 odstotkov svetovnega prebivalstva izpovedalo katoliško vero, danes pa le 16 odstotkov. Ako katoličani ne poživimo misijonskega dela, bomo čez 20 let predstavljali v svetu manjšino 6 odstotkov. Razlog za to nazadovanje je hitro maraščanje poganskega svetovnega prebivalstva, ki ga misijonsko delo zaradi pomanjkanja poklicev in gmotnih sredstev ne more dohajati.

moji spomini

V tem času smo dobili tudi pomoč vojaštva z ruske fronte. Prišli so nam pomagat tudi rojaki iz Bosne.

Bosanci so se tedaj posebno odlikovali pri Kalvariji. Ko so Italijani napravili ofenzivo in zavzeli Gorico, so Bosanci tri dni držali Kalvarijo ter imeli rdečo luč in prosili za pomoč. A rezerve ni bilo. Do zadnjega moža so Bosanci padli junaške smrti, kar jih je bilo na Kalvariji obkoljenih. Od tistega časa so Italijani dobro poznali Bosance ter se jih bali kot hudič križa. Rekli so jim »Turko«. Ako so Bosanci bili v strelnih jarkih pa so obesili rdeči fes na kol in ga kazali Italijanom, so že imeli strah in trepet pred njimi. Vedeli so, da Bosanci ne pustijo nobenega pri življenju, če ga dobijo v pest.

Na fronti pri Doberdolu

Slovenski vojaki so se izredno junaško borili na Doberdolu. Tam jih je padlo na tisoče in so s tem zabranili Italijanom, da niso prodrli fronte in prišli do Ljubljane. Bitka je bila grozna, kajti pele so strojnice »mašingeveri«, padale so granate in šrapneli, zemlja se je tresla od udarcev granat iz kanonov. Bliskalo se je od žarometov od obeh strani. Ječali in stokali so ranjenci; eni so molili v strahu, drugi pa so preklinjali. Metali smo ročne granate proti sovražnikom in jih obsipavali s krogli iz pušk. Naenkrat nisem mogel več odpirati zapiraca pri puški. Preveč se je razgrela. Pobrall sem puško padlega vojaka in nadaljeval boj, kajti vedel sem, da ako me dobe v roke italijanski bersaljeri in Kalabreži, kateri so bili pred nami, mi bo slabo predla. Rekli so, da ne pustijo nobenega pri življenju, če ga dobijo v pest. Nisem gledal ne na levo in ne na desno. Delal sem kot stroj, brez občutka in brez misli, da sem človek. Udarila je granata kakih pet metrov od mene. Moj tovariš blizu mene je zakričal in se zgrudil v jarek. Začutil sem udarec na usta, se malo stresel in pljunil iz ust odbiti zob. Kri se mi je vlila iz ust, kamen mi je namreč prebil zgornjo ustnico in mi odbil en zob, tri pa obrnil nazaj. Potuhnul sem se v jarek in prišel k zavesti, da sem človek. Z roko sem poravnal

nazaj obrnjene zobe. Zlezal sem v poprej izkopano luknjo ter premišljeval, kaj bo še prišlo. Okoli mene je vse utihnilo. Nato sem zaspal od slabosti. To je bilo proti jutru.

Ko sem se spet zbudil od udarca granate, je bila noč. Videl sem, da sem prespal ves dan, ne da bi me kateri našel. Poiskal sem v temi konzervo v nahrbtniku, jo odprl z bodalom in pojedel brez kruha, ker ga nisem imel. Po jarku je smrdelo po krvi in ljudeh, a vseeno mi je konzerva dobro teknila, čepravno so me boleli zobje in usta ter sem imel ustnice debele kot vol. Zaklicati si nisem upal, kajti bal sem se, da me ne zgrabijo kak Italijan za vrat. Mislil sem, da so se naši umaknili nazaj in da sem jaz ostal sam v jarku. Ker nisem čutil živega bitja blizu mene, sem odložil puško in nahrbtnik v jarek, se zavil v suktnjo, zlezal nazaj v luknjo ter čakal, kdaj pridejo Italijani in me odvedejo kam na Laško v ujetništvo ali pa umore. Bil sem na vse pripravljen.

Proti jutru sem zaslišal neko šepetanje po jarku. Mislil sem, da prihajajo Italijani. Stisnil sem se v luknjo in čakal, kaj bo. Zaslišal sem tiho govorjenje. Poslušal sem, če je italijansko. Ujel sem besedo »Hier kein Mann am Leben«. Bil je neki avstrijski narednik od druge kompanije. Zaigralo mi je v srcu in strah se mi je odvalil od srca. Zlezal sem iz luknje, se hitro opasal, si naprtil nahrbtnik, pobral puško in rekel tiho: »Hier ein Mann von fünfte Kompanie.« Takoj so bili trije pri meni, od katerih pa nikogar nisem poznal. Narednik mi je posvetil v obraz z žepno svetilko in videl, da sem krvav po licu in obleki. Ponudil mi je čutaro, v kateri je imel vino in mi rekel: »Trink, Kamerad!« Izpil sem kake pol litra vina in se oddahnil. »Hvala, kamerad!« sem dejal. Izpraševali so me potihoma, kako je bilo. Povedal sem na kratko, kako in kaj je bilo z mano. Nato so rekli, da gremo naprej po strelskem jarku na desno, da vidijo, če najdejo še katerega živega. Šel sem z njimi po jarku in začeli so se oglašati ranjeni in zdravi. Bilo nas je še šestnajst zdravih, čeprav ne popolnoma, od stodvanajst mož od stotnije.

Ko se je zdanilo, smo šele videli, kakšen je bil boj. Ležalo je vse polno mrtvih in ranjenih, naših in Italijanov, vse pomešano med seboj. Zastalo mi je srce, videč razmesarjena telesa, ranjence brez roke ali noge. Stokali so naši ranjenci in prosili pomoči, a še bolj Italijani, ki so bolj mehkužni. Kli-

cali so: »Kamerad austriako, Dio mio, mia mama, akva, akva!« A kaj, ko človek ni mogel pomagati veliko. Prišel je neki poročnik in ukazal: »Avstrijske ranjence spravite nazaj, italijanska ‚porka‘ pa naj pogine!« Pograbila sva s tovarišem nekega Slovenca, kateremu je šrapnel odtrgal nogo v stopalu na desni nogi. Za silo sva ga obvezala in nesla nazaj k sanitejcem. Bil sem zadovoljen, da sem končno prišel iz strelskega jarka.

Ko sva tako nesla ranjenega tovariša nazaj, pa so Italijani začeli spet streljati z artilerijo, ker so opazili, da se naše čete spet pomikajo v strelske jarke. Pokalo je okoli naju, a midva sva tekla, kolikor nama je duša dala. Ranjenec je bil težak; omagala sva. Položila sva ga na tla in skočila v jamo na stran, kjer je malo prej udarila granata. Ranjenec je kričal, potem pa utihnil. Grmelo je okrog naju, da nisva upala vzdigniti glave. Stiskala sva se eden k drugemu ter se delala trda. Mislila sva, da, ako naju zadene, naju ne bo toliko bolelo. Ko je pa malo ponehalo pokati, sva se skobacala iz jame, a ranjenca nisva našla nikjer. Šla sva oprezno naprej in zagledala ranjenca kakih tristo metrov naprej v neki jami. Zgodilo se mu ni nič; po eni sami nogi je tekel tako daleč. Naložila sva ga spet in srečno prinesla do sanitejske postaje.

V zavetišču sem videl nekega ranjenca ležati na nosilnici, ki mu je visela leva roka in vsa stran leve rame z nosilnice. Vzdihoval je in gledal z že napol steklenimi očmi. Prišel je vojni kurat in mu podelil sveto maziljenje. Bil sem zadovoljen, da jo misem bolj iztaknil. Obljubil sem pa sam pri sebi, da ne grem nikoli več v strelski jarek. Ranjenega tovariša sva oddala in sprejela listek. Potem sem se predstavil zdravniku. Ta mi je pogledal zobe, jih malo s kleščami naravnal, namazal z jodom, da me je peklo kot ogenj in rekel: »Ko pridete v rezervo, vam bomo pa brezplačno napravili zobe. Sedaj pa hitro nazaj po druge ranjence! Sila je velika.«

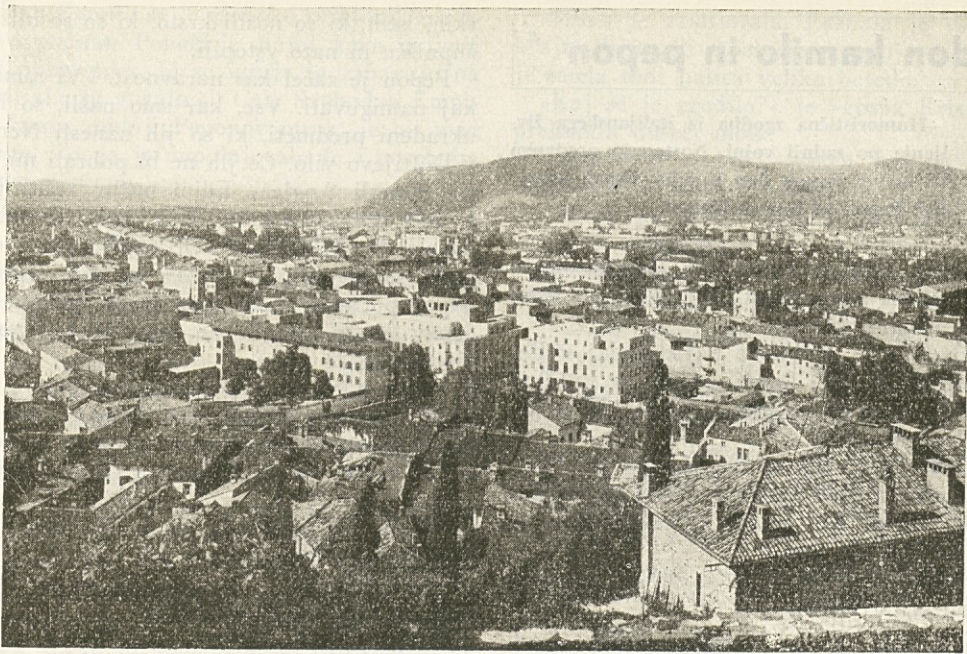
Najrajši bi mu bil pljunil v obraz, pa so me bolela usta, katera sem imel taka kot vol. Vzela sva nosilnico, imenovane »Feldtrage«, vsak polovico, in sva se odstranila. Hodila sva nekaj časa. Ko pa je začelo spet pokati, sva počenila za nekim hribčkom v jamo in čakala, da pokanje poneha. Naenkrat sva zagledala kakih sto korakov pred nama tri vojake. Nesli so menažo in kruh v strelske jarke. Udarija je granata in raztr-

gala moža z vrečo na rami. Kruh je zletel po zraku in k sreči je eden padel blizu naju na tla. Skočil sem iz jame, ga pobral in prelomil na dva enaka dela. Nisem ga pa še prinesel do ust, ko je že bil tretji vojak pri nama in naju prosil za kruh. Odlomila sva vsak en kos in mu dala toliko, da smo imeli vsi trije enako. Pojedli smo vsak svoj kos kot volkovi, kajti menaže že nismo dobili tri dni nobene.

Potem sta prišla dva ogrska »Feldžendarja« in sta nas nagnala nazaj proti strelskim jarkom. Izgovarjali smo se, a sta nam grozila, da nas, če ne gremo nazaj, postrelita. Kajti nihče ni smel iti v ozadje brez lista oziroma dovoljenja od oficirja. Pridušil sem se prav po slovensko in skočil v prekop, ona dva pa za menoj. Kakih par sto korakov naprej sem našel nekega ogrskega poročnika, kateri se je najbrž sam udaril po kolenu, da je imel oteklega in je stokal in me prosil, da naj grem z njim na pomožno postajo. Povedal sem mu v slovenski nemščini, da, če mi napiše listek, ker sem itak ranjen, ga uslišim in pridem nazaj ter ga bom spremil. Ker je ravno zopet začelo pokati, je vzel beležnico in hitro napisal dovolilnico. Oddal sem prišlemu vojaku polovico nosilnice, prijel poročnika pod roko. Odšla sva in prišla srečno spet nazaj na pomožno postajo. Poročnik je rekel zdravniku nekaj po ogrsko in zdravnik je rekel: »Igen«. Napisal je drug listek njemu in meni in odšla nekako dvesto korakov daleč do ceste, kjer je bilo že več drugih lahko ranjenih. Prišel je tovorni avtomobil. Naložili so nas vanj kot žveplenke v škatlo, pa hajdi nazaj v Ajdovščino. Tam sem se kmalu pozdravil. Poslali so me potem v Brezovico na okrevanje, od tam pa v Lebring v barake k rudarskemu kadru.

Tu sem se šele učil stradati. Parkrat sem odšel tudi na dopust brez dovoljenja. Doma sem se malo pokrepčal, čeravno je bilo tedaj že vsa hrana na karte in si težko dobil kaj za jesti, ko so vedno rekvirirali za vojsko. Iz Lebringa so me neki dan poslali z več drugimi v Rojč, tri ure daleč v hribe podirat smreke za vojaške potrebe. Bila je huda zima, a s čevlji in obleko smo bili slabo prekrbljeni. Bili smo neprestano mokri, ker je bilo snega čez meter na debelo. V Rojču sem ostal nekaj mesecev. Ko smo pa prosili za čevlje in obleko, so nas poklicali nazaj v Lebring.

Ko smo prišli na postajo v Erenhausen, so vsi odšli na vlak, ki vozi proti Mariboru. Jaz

Senčna Gorica, če jo gledamo z jugoslovanske strani proti hribu Kalvariji, kjer so bile med prvo svetovno vojno hude borbe med Italijani in Avstriji.

sem imel dokumente za vse, da jih pripeljem v Lebring. Prosil sem jih, naj me ubogajo, a v Lebring niso hoteli. Vsi so bili doma iz bližine Trbovelj kot jaz. Zato mi ni preostalo drugega, kot da sem vstopil v isti vlak in se peljal z njimi. Na vlaku sem jih prosil, da naj se spet dobimo v osmih dneh in sicer v Lebringu. Obljubili so mi vsi. Na dogovorjeni dan pa sem se vrnil v Lebring v našo barako sam. Našel sem tam samo enega izmed njih, drugih nisem videl nikoli več. Odšla sva sama k brkovitemu naredniku in se prijavila. Nahrulil me je prav pošteno. Zagovarjal sem se, da nisem mogel sam nikomur braniti, posebno ker sem bil brez orožja. Rekel mi je, da bom plačal za vse. Dobil sem zaostalo plačo, kruh, tobak in karto za menažo.

Takrat je vladala v Lebringu strašna lakota. Vsak dan je pri delitvi menaže padlo po deset do dvajset mož v omedlevico od lakote. Hodili smo po travnikih nabirat kislico, da smo jo jedli. Bilo je tam več tisoč vojakov-rudarjev nastanjenih po barakah. Namesto da bi jih poslali delat v rudnike ali na kmete, kjer je primanjkovalo delavcev, so jih držali v barakah in izpostavljali lakoti. Čemu tako? Zato ker ni bilo nikjer pravega reda. Zato je tudi morala Avstrija propasti. Po razpadu so seveda govorili, da so razpa-

da krivi Jugoslovani in Čehi. Toda krivi so bili tega voditelji države sami. Naši rojaki so se na frontah povsod hrabro borili, čeprav niso dobivali zaslužene pohvale za svojo hrabrost. »Kamerad Šniršuh« je vedno hodil po kostanj v žerjavico za druge. Kranjski Janez se je povsod dobro postavil, čeravno je moral stradati. Ali sila kola lomi. Lakota je prisilila narod, da se je nehal bojevati. Državno upravo so imeli v rokah Judje. Z lakoto so nas prisilili, da smo izdali težko prihranjene zlatnike, cekine in srebrn denar. Ko so pa imeli vse od nas, je bilo vojne konec. Pustili so nam samo raztrgani papirnati denar, ki ni imel skoraj nobene vrednosti več. Marsikateri varčni in pridni rodoljub je s tem zgubil vse svoje premoženje, narod pa svoj najboljši cvet, fante in može.

(Drugič nadaljevanje)

Dober računar. — V šoli so imeli izpraševanje in učitelj je vprašal učenca: »No, Mihec, sedaj nam pa povej, ali si se naučil množiti? Hiša ima štiri nadstropja in v vsako nadstropje drži 42 stopnic. Koliko stopnic moraš prehoditi, če hočeš priti v četrto nadstropje?« — Mihec: »Vse, gospod učitelj!«

Humoristična zgodba iz italijanskega življenja po zadnji vojni. Nastopajo predvsem tri osebe: župnik don Kamilo, župan komunist Pepon in Kristus križani.

Še tisti dan je našel don Kamilo zvezo med mrtvim partizanom in srečanjem z istim mladeničem sredi vasi.

Drugo jutro je bil že navsezgodaj v Peponovi delavnici. Rdeči župan je pravkar ležal na hrbtu pod starim avtomobilom in mu pregledoval obisti.

»Dober dan, tovariš župan,« ga je vljudno pozdravil don Kamilo. »Pnišel sem ti povedat, da mi opis načrta ‚Ljudske hiše‘ že dve noči ne da spati.«

»Kajne, lepa zamisel,« je zlobno pogledal Pepon izpod vozila.

»Izredna,« je don Kamilo potrdil. »Tudi jaz sem se odločil storiti nekaj podobnega. Postavil bom kopalni bazen, igrišče, majhen oder za predstave. Temeljni kamen bom postavil prihodnjo nedeljo. Zelo bom počaščen, če kot župan osebno prideš na blagoslovitev.«

»Zakaj pa ne?« je bil Pepon takoj navdušen. »Vljudnost za vljudnost.«

»Prav. Toda mimogrede povedano: načrt za svojo hišo boš moral malo spremeniti. Po mojem mnenju je prevelika.«

Pepon ga je začudeno gledal.

»Da, Pepon,« je nadaljeval mirno don Kamilo. »Takrat, ko smo pokopali nesrečnega partizana, krsta najbrž ni bila dobro zaprta, kajti jaz sem včeraj srečal njegovo truplo, ki je mirno korakalo po vasi.«

Pepon je zaškrtnil z zobmi.

»Ti nekaj namiguješ!«

»Prav nič. Samo to vem, da je bila tista krsta, katero sem jaz blagoslovil in so ji Angleži izkazali časti, polna dragocenih predmetov, ki si jih ti našel v Dottijevi vili, medtem ko je ranjeni partizan ostal skrit pod streho.«

»Spet stare laži,« je ogorčeno zavpil Pepon. »Hočeš spraviti v slabo luč odporniško gibanje?«

»Pusti na miru odporniško gibanje!« je miril don Kamilo. »Toda boljše je, da si do mene iskren in mi ničesar ne skrivaš!«

*

Popoldne istega dne je zagledal don Kamilo župana Pepona v spremstvu treh mo-

ških, istih, ki so nosili krsto, ki so se bližali župnišču in nato vstopili.

Pepon je začel kar naravnost. »Vi nimate kaj namigovati. Vse, kar smo našli, so bili ukradeni predmeti, ki so jih nanesli Nemci v Dottijevo vilo. Če jih ne bi pobrali mi, bi jih odnesli Angleži. Edini način, rešiti jih, je bila prevara s krsto. Kot vidite, je dobro uspela. Prodali smo potem zaplenjene predmete, ne da bi si pridržali en sam centim. Tu so potrdila! Tako smo zbrali deset milijonov lir, ki jih bomo porabili v korist ljudstva.«

Furja, eden od Peponovega spremstva, je začel mahati z rokami, češ da je to, kar je povedal župan, čista resnica in da, če mu kdo ne bo verjel, on ve, kako se s takimi ljudmi postopa.

»Tudi jaz vem to,« je mirno odgovoril don Kamilo. Spustil je iz rok časopis, ki ga je držal pred seboj, in prikazala se je strojnica, nekdanj Peponova last.

Furja je pobledel in nehote stopil korak nazaj, Pepon pa je začel krilliti z rokami.

»Don Kamilo, boljše bo, če se ne prepiramo,« je ponižno spregovoril.

»Tudi jaz mislim tako. Deset milijonov ste s prodajo nagrabljenih predmetov nabrali za ljudstvo. Prav je tako! Toda ne bi bilo prav, da gre vse samo za ‚Ljudsko hišo‘. Predlagam zato: sedem za vas in tri za moje ustanove.«

Pepon se je sklonil k svojim spremljevalcem. Nekaj časa so šepetali med seboj, nakar je Pepon spregovoril: »Z ozirom na preklicano železo, ki ga imate v rokah, pristajamo na vaš predlog.«

Naslednjo nedeljo je župan Pepon prisostvoval z vsemi oblastmi blagoslovitvi temeljnega kamna bodočega otroškega vrta. Celo majhen govor je imel. Toda ko sta bila za trenutek sama, je šepnil don Kamilu na uho:

»Menim, da bi temeljni kamen veliko bolje služil svojemu namenu, če bi vam ga nekdo privezal na vrat in vas potopil v globine reke Pada!«

*

Zvečer se je don Kamilo predstavil Kristusu in mu povedal celotno zgodbo o rdečem zakladu. »Kaj praviš na vse to?« je končno vprašal Kristusa.

»Samo po sebi je to eden najbolj temnih primerov izsiljevanja,« je odgovoril Kristus. »Toda če jih boš uporabil, kot misliš, ti tvojega ravnanja ne bom očital.«

Don Kamilo se je globoko priklonil in odšel k počitku. Pomoči je sanjal, kako je farni vrt poln otrok, ki se igrajo in zabavajo na vrtiljaku in gugalnici. Celo Svobodan Kamilo Lenin, zadnji Peponov otrok, je bil med njimi. To ga je napolnjevalo še s posebnim zadovoljstvom.

Razpoka na zvoniku

Pol milje od vasi je stala osamljena hiša. V njej je živela »gospa Kristina«. Pravzaprav ni bila gospa, temveč gospodična, dasi že pri šestinosemdesetih letih. Toda vsa vas ji je rekla gospa, kajti ona je bila tista, ki je tri rodove v vasi naučila brati in pisati, in to v času, ko je bil abecednik nekaj dragocenega celo po mestih.

Noč je že legla na zemljo in tema je bila gosta, da nisi videl skoraj korak naprej. Za skupino mož, ki so si s klobuki, globoko poveznjenimi navzdol, skušali zakriti svoje obraze, je prišla ta tema kot nalašč. Niso želeli, da bi jih videl kdo od vaščanov, kam so namenjeni.

Prišli so do učiteljčine hiše od zadnje strani, preskočili vrtno ograjo in se znašli pod oknom, ki je bilo zastrto z zaveso, pa ne toliko, da ne bi skozi udarjali slabotni prameni svetlobe.

»Vse je v redu,« je zašepetal Pepon, očitno vodja skrivnostne nočne odprave. »Srečo smo imeli, še je pokonci. Pokliči ti, Ekspedit!«

Človek visoke rasti, koščene postave in odločnega pogleda, je stopil nekaj korakov naprej in udaril s pestjo na vrata.

»Kdo je?« se je oglasil glas od znotraj.

»Scartazzini,« je moški odgovoril.

Vrata so se napol odprla in prikazala se je ženska postava z belimi lasmi, držec v roki majhno leščerbo. Možje so stopili iz senčnega zaklona in se ji približali.

»Kdo so ti ljudje?« je starka nezaupljivo vprašala.

»Z menoj so prišli,« je razlagal Ekspedit. »So moji prijatelji. Važne stvari se moramo z vami porazgovoriti.«

Starka jim je dala znamenje, naj vstopijo. Zaviti v svoje plašče, je vseh deset mož vstopilo in se postavilo pred mizo. Niso rekli ničesar, le stali so brezizrazno in čakali, da »gospa Kristina« spregovori.

Ta se je usedla, si nadela naočnike in se zazrla v obraze, ki so štrleli iz temnih plaščev.

»Hm,« je zamrmrala. Poznala je vse od kraja. Vsi so šli skozi njeno vzgojo, v kateri je imela tudi palica veliko besedo.

»Kaj se je zgodilo?« je »gospa Kristina« prelomila dušeči molk.

Ekspedit je razložil: »Imeli smo občinske volitve in so zmagali rdeči.«

»Rdeči so slabi ljudje,« je pripomnila nekdanja učiteljica.

»Toda ti rdeči, ki so v vasi zmagali, smo mi,« je Ekspedit nadaljeval.

»Četudi! Niste nič boljši kot vaši očetje. Leta 1901 me je hotel tvoj bedasti oče prisiliti, da odstranim križ iz šolskih prostorov,« se je starka razvnela.

»To je bilo nekdanj,« je miril Ekspedit, »danes se to več ne bo dogajalo.«

»Vsaj to,« je momljala »gospa Kristina«. »Kaj vas torej žuli?«

»Mi smo sicer volitve dobili, a ne povsem. V občinskem odboru sedita tudi dva črna.«

»Črna?«

»Da! Dva reakcionarja: Spiletti in vitez

Bignini.«

Učiteljica se je zaničljivo zasmejala.

»Če ste rdeči, dolgo ne boste več. Neumnosti, ki jih boste v občinskem svetu povedali, vam bodo obraz porumenile bolj kot tistim, ki imajo zlatenico.«

»Saj to je tisto,« je dajal Ekspedit prav starki. »Zato smo tudi prišli. Samo vi nam lahko pomagate. Se razume, da ne bo zastoj.«

»Pomagati?«

»Da! Prihajali bomo ponoči k vam, da nam preberete in popravite naša poročila in razložite besede, ki jih ne razumemo. Saj, če ne bi bilo onih dveh nesnažnežev, bi bilo vse preprosto. Razumeli bi se brez visokodonečih besed. Tako pa . . . če ne bomo fino govorili, se nam bo vsa vas smejala.«

»Gospa Kristina« je zamišljeno pripomnila: »Če bi se bili ob svojem času, namesto da ste se potepali, pridno učili, danes vam ne bi bilo treba prosjačiti tukaj.«

»Kaj hočemo, gospa Kristina! Od tedaj je minilo že trideset let.«

»Gospa Kristina« si je popravila naočnike in se zavnala, kot da je spet sredi paglavcev v šoli. Tudi moški so se v trenutku začutili trideset let mlajše.

»Sedite!« je ukazala učiteljica.

Dvignila je nato leščerbo in šla od obraza do obraza. Vsak obraz ji je pričaral ime in spomine, ki so bili z imenom združeni.

Župan Pepon se je skušal skriti v najbolj

oddaljeni kot sobe. Pa mu vse skrivanje ni nič pomagalo. Ko ga je starka odkrila, je namerila vanj svoj koščeni prst in zavpila:

»Ti pa, da se mi pri priči pobereš!«

Ekspedit je skušal posredovati.

»Nič!« je sikala »gospa Kristina«. »V moji hiši se Pepon niti na fotografiji ne sme prikazati. Dovolj vragolij mi je zagodel v svojem času. Zgubi se torej in glej, da mi ne prideš več pred oči!«

Ekspedit je obupano zakrilil z rokama.

»Gospa Kristina, kaj naj delamo brez Pepona? On je vendar sedanjí župan!«

»Župan ali ne, tu nima kaj iskati!« je bila učiteljica odločna. Zagrabila je za palico in nadaljevala: »Če ne greš takoj, te pretepem kot takrat, ko si še trgal hlače po šolskih klopeh!«

Pepon se je voljno dvignil.

»Ali vam nisem pravil?« je dejal, obrnjen k tovarišem. »Preveč neumnosti sem ji povzročil v mladih letih.«

»In to si zapomni,« je grozila starka še dalje: »Čeprav postaneš prosvetni minister, pri meni se ne prikaži več! Za mene ostaneš vedno — osel.«

Pri tej slovesni ugotovitvi se je spet usedla in začela s poukom.

(Dalje prihodnjič)

Za kratek čas

Na letovišču. — »Tukaj sva skoraj kakor dva na novoporočena . . .«, je dejal možiček. — Žena pa mu odgovori: »Prav zares, tako čudovito dolg čas je!«

Vrednost slepiča. — »Gospod zdravnik,« vpraša bolnik, »ali je res, da je slepič brez vsake vrednosti in samo v nadlego?« — Zdravnik: »Za bolnika že, za zdravnika pa ne.«

Nepotrebna bojazen. — Poštni uradnik je rekel kmečki materi: »Mati, na pismo ste nalepili preveč znamk.« — Kmetica: »Ježeš, pa menda vendar ne pojde pismo zdaj predaleč.«

Slaba tolažba. — Sredi Los Angelesa si lahko avtomobilisti prebere naslednje obvestilo: »Noe je imel s svojo barko prav takšne težave, kot jih imate vi z avtomobilom. Tudi on je moral dolgo iskati, preden je našel parkirni prostor.«

Iz »Ameriške domovine«

narodu sinovi

Prav je povedala

Uredniki beograjske revije NIN (Nedeljne informativne novine) so pretekli mesec zastavili Vidi Tomšičevi, predsednici Slovenske zveze delovnega ljudstva več vprašanj o odnosu Slovencev do Jugoslavije.

Vida Tomšič je ob tej priložnosti prav poudarila, da ni mogoče z zanikanjem narodnosti ustvaniti nekakšnega »jugoslovanskega« naroda. V Sloveniji se dogaja, da se mnogi, ki pridejo iz drugih republik, vedejo in mislijo, da je srbohrvaščina državni jezik. Čeprav ni v ustavi nikjer to zapisano, so vendar mnogi menili, da je cilj Zveze komunistov v Jugoslaviji postopno stapljanje jugoslovanskih narodov z zanemarjenjem svojega in ustvarjanjem nekega »jugoslovanskega« jezika. Vida Tomšič to pojmovanje odločno odklanja, kajti uporaba jezika ni politično vprašanje, ampak zadeva vsakega posameznega naroda. Radi bomo uporabljali po možnosti in znanju jezik večine, toda le dotlej, dokler večina tega ne bo nam skušala prikazati kot dolžnost.

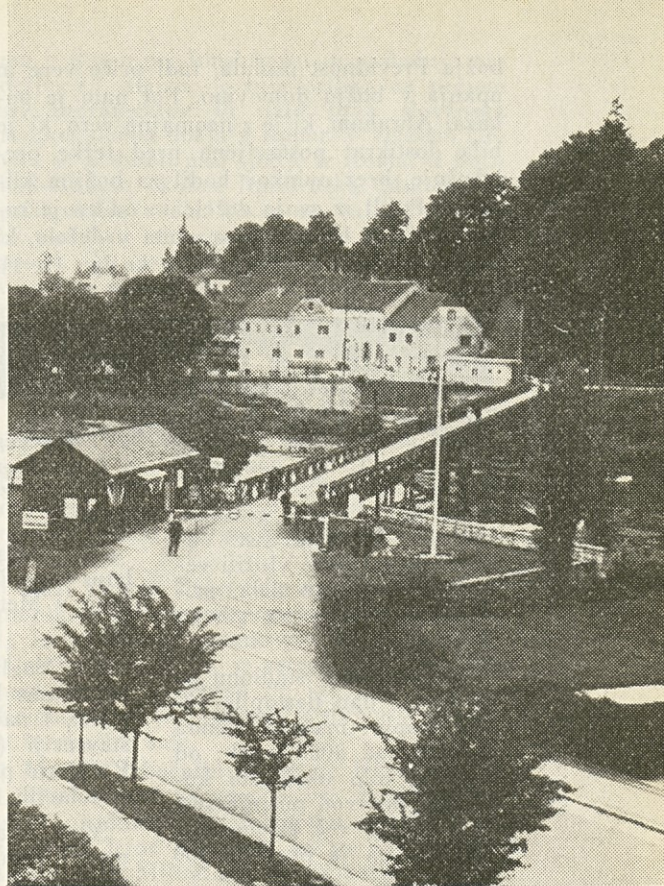
So stvari, ki mjno zahtevajo, da se pogovarjaš v jeziku ljudstva, med katerim živiš. Zdravnik se bo n. pr. zelo težko pomenil s kmetom in delavcem o njegovi bolezni, če ne zna slovenski. Prav tako bo zaslíšanje nerodno teklo, če se bo miličnik s Slovincem razgovarjal v srbohrvaščini. Imamo zvezne ustanove, ki bi morale biti dvojezične nasproti Makedoniji in Sloveniji. Če ugovarjamo, ker na bankovcih ni zastopan slovenski ali makedonski jezik ali če zvezne ustanove izdajajo odlikovanja le v srbskem jeziku, pravijo, da smo dlakocepci in da razbijamo »monolit« naše družbe. To ni res! Dolžnost družbe je, da »monolitno« varuje svoje pridobitve v vsakem jeziku in na vsakem kraju.

Slovenstvo in jugoslovanstvo si nista prav nič navzkriž, le pravilno ju moramo pojmovati. Biti Jugoslovan pomeni pripadati zvezni državi. Če me bo pa kdo vprašal po narodnosti, bom odgovorila, — je rekla Tomšičeva — da je slovenska. Slovenstvo je pogoj jugoslovanstva. Ze v predvojni Jugoslaviji so nekateri hoteli napraviti iz jugoslovanstva pojem narodnosti. Mi v tem smislu jugoslovanstvo zavračamo. Vem, da ne-

kateri tovariši menijo, da bo v daljni prihodnosti nastal neki enoten jugoslovanski narod z enotnim jezikom. Jaz v to ne verujem. Pridružujem se pisatelju Ivanu Cankarju, ki je dejal:

»Zame kakšno jugoslovansko vprašanje v kulturnem ali celo jezikovnem smislu sploh ne obstaja. Morda je kdaj obstajalo; toda rešeno je bilo tedaj, ko se je jugoslovansko pleme razcepilo v četvero narodov s četverim, čisto samostojnim kulturnim življenjem. Po krvi smo si bratje, po jeziku vsaj bratranci, po kulturi, ki je sad večstoletne ločene vzgoje, smo si pa med seboj bolj tuji nego je tuj naš gorenjski kmet tirolskemu ali goriški viničar furlanskemu. Bodi tega kriva zgodovina, bodi kriv kdorkoli — jaz, ki dejstvo samo ugotavljam, ga čisto gotovo nisem zakrivil.«

Vida Tomšič je svoje misli o Jugoslaviji zaključila takole: »Jugoslavija je naziv skupnosti naših narodov in njih skupna domovina. Prav zato je privlačna za vse ljudi sveta, ker priznava človeka, ker priznava svoje narode in ker ima nekaj, kar jo dela edinstveno: ima šest republik, pet narodov, štiri jezike, tri vere, dve pisavi in eno federativno državno skupnost.«

Pogled iz avstrijske Radgone čez Muro na Gornjo Radgono, ki je pod Jugoslavijo. Zasilni most, žalostna priča zadnje vojne, bi bilo treba že zdavnaj podreti in ga nadomestiti z modernim širokim mostom, ki ne bi bil ovira prometu, ki je tu vedno večji. Tudi v avstrijski Radgoni je veliko Slovencev in si želijo stalnega slovenskega duhovnika.

Slovenija v svetu

(Nadaljevanje s 3. strani)

Če je Iztok bil sin treh očetov, smo izseljenci na vsak način, kar še velja v večji meri za otroke izseljencev, sinovi dveh domovin: po krvi in po starših smo zakoreninjani v slovenski zemlji, dejansko življenje pa nas veže na drugo deželo. Naše notranje ravnovesje, torej naša sreča zavisi od tega, ali znamo ostvariti nov lik človeka, ki bo črpal iz dveh kulturnih vrelcev in ki bo znal posredovati dvojno kulturno bogastvo.

Tako bomo znali ljubiti obe domovini: dano in izbrano, ker bomo zakoreninjani v obeh. Tako ne bomo postali duhovni proletarci, ne izkoreninjenci ali brezdomci, ker bomo trdno stali i na slovenskih i na novih tleh.

Da, pravzaprav smo tudi mi kot kristjani, ne sicer kot Iztok sinovi treh očetov, a vendar otroci treh domovin. O dveh smo že govorili, toda po besedah svetega apostola Pavla (Pismo Hebrejcem 13, 14) »nimamo tukaj stalnega kraja, marveč iščemo prihod-

njega«. Če hočemo v svojem življenju res uresničiti popolnega človeka, potem ne moremo in ne smemo pozabiti, da je prekomeren, nadčasovni cilj nas vseh božja domovina, kjer »ni več ne Jude ne Grka; ni več sužnja, tudi ne svobodnega; ni več moškega in ženske; kajti vsi ste eno v Jezusu Kristusu. Če pa ste vi Kristusovi, ste torej Adamov zarod, po obljubi dediči« (Pismo Galačanom 3, 28—29). Toda to domovino si bomo zaslužili s tem, da bomo zvesto izpolnjevali svoje dolžnosti do svoje zemeljske domovine, do svojih zemeljskih domovin, in da bomo zvesti svojemu poslanstvu, ki smo ga dobili od Stvarnika, da smo namreč v dvajsetem stoletju kot Slovenci ali kot potomci slovenskih staršev-prednikov v deželi in v okolju, kamor nas je

božja Previdnost poslala, tudi priče vere in upanja v božjo domovino. Pot nam je pokazal Abraham, ki je z neomajno vero, ki je bila dostikrat postavljena pred težke preizkušnje, brez ovinkov hodil za božjim klicem: »Pojdi iz svoje dežele in od svoje rodovine in iz hiše svojega očeta v deželo, ki ti jo pokažem« (1. Mojzesova knjiga 12, 1).

od doma

Zadruženi dom v Sušnjem pri Ribnici je naprodaj. Zgradili so ga v letih, ko »smo sploh veliko gradili«, kot piše Dolenjski list. Vaščani so v zidavo vložili veliko zastojnega dela, prisiljenega, sedaj pa stavba razpada.

Na ptujskem stadionu so za pustni dan nastopile velike skupine maškar. Menda je bilo nad 2000 mask; od tega je bilo okoli sto kurentov. Sprevod pustnih šem je bil dolg več kilometrov. Gledalo ga je okoli 50.000 ljudi.

Z mesecem marcem so odpravili vizume tudi med Italijo in Jugoslavijo. Državljanji ene države so lahko v drugi državi do 3 mesece, če le imajo dokumente lastne države. Za delo v drugi državi pa je še vedno treba imeti vizum, ki ga pa dajo zastoj, ako mu ga dajo.

Jugoslovani s stalnim bivališčem v tujini bodo odslaj dobili potni list, ki bo veljal deset let. Za vsakokrat pa, ko bodo hoteli iti pogledat v domovino, si bodo morali še vedno preskrbeti jugoslovanski vizum. Vizum za večkratno vstop in izstop iz Jugoslavije dobe le tisti, ki imajo za to službene ali poslovne razloge. (Le zakaj ne tako, kot imajo državljani drugih držav?!)

Jugoslovansko-francosko konvencijo so v nekaterih rečeh izpopolnili (glede

Naloge Slovenije v svetu so torej velike in zahtevajo velikih ljudi, velikih po duhu in po požrtvovalnosti. Ali ni v nas vseh skrita, morda z besedami neizražena, a vendar globoka želja, da bi pri tem velikem poslanstvu mi vsi sodelovali? Naše skupno delo in naše skupno življenje bo dalo najlepši odgovor.

zdravstvenega zavarovanja v času dopusta v domovini in glede zavarovanja študentov).

Na Dolenjskem je bila letos največja pustna prireditel v Metliki v Beli krajini.

Na Voglu v Bohinju so odprli nov hotel, ki ima 100 ležišč, 4 nadstropja, dve restavraciji (za 400 gostov). Računajo pa menda vse kar v dolarjih.

Vina imajo pri nas premalo. Zdaj so ga začeli uvažati iz Maroka. Uvozili so ga že 143 vagonov, bodo ga pa še 250 vagonov!

V Lokvi pri Divači, kjer so odlični naravni pogoji za izdelovanje »kraškega pršuta«, so lani naredili 20.000 pršutov. 80 % ga je šlo v tujino. Največ so ga izvozili v Italijo.

Gradbena podjetja v Avstriji potrebujejo več tisoč delavcev letos. Vendar vse tiste, ki pridejo v Avstrijo na delo brez vizuma, zavračajo. Tudi ni mogoče prehajati iz podjetja v podjetje.

Delavci Avtoprevoza v Idriji, nekaj nad 30, so zaradi nizkih plač začeli stavko. S stavko so uspeli in dobili plače povišane.

Ljubljanski nadškof dr. Pogačnik je predaval v Vidmu (Udine) o Slovencih in oglejskem patriarhatu. Ob tej priložnosti se je tudi porazgovoril s slovenskimi du-

hovniki Beneške Slovenije. Med potjo se je potem ustavil v italijanski Gorici in si ogledal tamkajšnje slovenske ustanove in tam tudi govoril s slovenskimi duhovniki.

26. januarja se je zbralo 112 primorskih duhovnikov najprej v koprski stolnici in potem v kinodvorani, da so se s škofom dr. Jenkom pogovorili o izvedbi koncilskih odlokov v primorski apostolski administraciji. Ta naj bi čimprej postala samostojna škofija.

V Kranju je za vedno zatisnil svoje oči starosta slovenskih duhovnikov, železomašnik, 97-letni monsignor dr. Alfonz Levičnik. — 80 let je dočakal slovenski umetnostni zgodovinar profesor France Stelè, član Slovenske akademije znanosti in umetnosti. — V Trstu je dočakal 90 let življenja msgr. Matija Škabar, duhovnik, doma iz tržaškega predmestja Barkovlje.

Središče vsega zanimanja je bilo meseca marca tekmovanje za svetovno prvenstvo v hokeju. Tekmovalno mesto je bilo Ljubljana, vendar so se tekme vršile tudi na ledeni ploskvi na Jesenicah in Zagrebu. Nekdo je zapisal v časopisu, da »zlobneži trdijo, da so v zadnjih dneh naredili več za Ljubljano kot poprej v dvajsetih letih«. Za tako veliko tekmovanje, pri katerem je sodelovalo 19 držav, je bilo treba marsikaj pripraviti, urediti in oskrbeti. Kljub temu menda le ni bilo toliko tujih gostov, kot so prireditelji pričakovali.

Avstrija

Predarlško. — K temu, kar smo zadnjič brali v »Naši luči«, je treba še omeniti, da smo imeli na našem koncu Avstrije lani večkrat lepa slovenska srečanja. Če kar po vrsti naštevam, moramo najprej povedati, da je bil prvi sestanek 28. februarja 1965 v St. Arbogastu. Dne 4. aprila 1965 smo se zbrali v Dornbirnu. Naslednjo nedeljo, 11. 4., so se zbrali rojaki iz gornjega konca v Rankweilu. 9. maja je bilo skupaj v Bataschunu dvajset naših deklet. 11. julija je bilo srečanje v Feldkirchu, 21. novembra pa v Hohenemsu. Prav lepo je bilo za sveti večer in sveti dan 25. decembra, ko se je zbralo 80 slovenskih deklet v Batschunu in praznovalo božični večer po domače. Za mnoge bodo to nepozabno lepi trenutki. Marsikaj tega ne bi bilo mogoče izvesti, ako bi nam ne pomagal tukajšnji odbor katoliških delavcev, ki gleda v nas brate in sestre, ki pridejo v tujino in jim je pač težko znajti se med drugimi navadami in drugimi ljudmi. Posebno smo hvaležni g. Walterju Enderju, ki se s tako ljubeznijo zavzema za inozemske delavce.

Vse rojake in rojakinje toplo vabimo k slovenskemu srečanju, kadar zvedo, da se kje vrši. Bo jim v prijetno razvedrilo in v pogum. Tujcem s tem pokažemo, da radi pridemo skupaj, da se spoštujemo in nas bodo še bolj cenili. Na splošno imajo naši ljudje s svojim zadržanjem lep ugled. Pokažimo, da smo verni in da smo Slovenci!

Tirolska. — Naša narodna pesem poje večkrat o Tirolski. Najbolj znana je tista, ki se glasi: »Moj fantič je na Tirolsko vandra!«. To pa danes ni samo spomin na nekdanje čase, ampak živa resnica. Ne malo deklet danes zares lahko poje, da je njihov fant »vandra!« na Tirolsko s trebuhom za kruhom, kot pravi slovenski pregovor. Lahko pa pojejo tudi fantje o Tirolski, ker danes na Tirolsko »vandrajo« celo dekleta. Samo v eni tovarni dela tu okoli petdeset naših deklet. Ko vidimo, da se od drugod oglašajo Slovenci v »Naši luči«, se oglašamo tudi mi. Tod okoli nas je že kar veliko; veliko je tudi Hrvatov. Sedaj je Pavel Rusch, škof v Innsbrucku (Inomostu), dal direktorju škofijske dobrotelne ustanove »Caritas«, msgr. dr. Jožefu Steinkelderju nalogo, da organizira dušnopastirsko skrb za jugoslovanske delavce v tirolski škofiji. V četrtek, 10. marca, smo imeli prvi skupni sestanek v župnijskem do-

mu v Rumu pri Innsbrucku in naslednjo nedeljo, 13. marca, je bila prilika za prejem sv. zakramentov in nato prva slovenska skupna služba božja v Rumu. V velikem številu so prihiteli naši ljudje iz Ruma, iz Sollbad-Hall in okolice Innsbrucka. Mnogim so prišle solze v oči, ko so na tujih tleh peli in poslušali slovenske mašne in Marijine pesmi. To prvo srečanje je imelo popoln uspeh in upanje je, da se bodo naša srečanja nadaljevala.

Anglija

Naši pokojni: Niso se nam izpolnile naše novoletne želje, da ne bi v tem letu zaznamovali nikakršnih smrti. Poročamo kar o treh smrtih.

† **Rozi Helena Zajc:** Šele sredi aprila bi izpolnila prvo leto svojega življenja, a je bila že od rojstva slabokrvna. Veliko so starši skrbeli zanjo, pa je vseeno odšla od njih med angelce v nebesa 29. januarja letos. V Keighleyu so jo pokopali v spremstvu otrok iz tamkajšnje šole.

† **Marij Globočnik:** Rojen je bil v Kranju l. 1896. Ostal je samski vse življenje ter umrl v bolnišnici Southampton za rakom 12. januarja letos. Pokopali so ga na pokopališču v New Milton dne 17. januarja.

† **Alojzija Gregorec:** Pred poldrugim letom so prišli Gregorčeva mati k sinu v Anglijo v Bedford, da bi vsaj na starost užili nekaj miru in počitka. Tam pa jih je začela mučiti težka bolezen, ki so jo prenašali z veliko potrpežljivostjo. Tudi operacije proti raku niso pomagale. Dobro pripravljene so odšli v večnost dne 14. februarja in pokopali so jih ob lepi udeležbi tamkajšnjih rojakov 19. februarja na pokopališču v Bedfordu, kjer jim je govoril v slovo g. F. Rožman. — Vsem sorodnikom pokojnih naše iskreno sožalje! R. I. P.

Krst: V Marijini cerkvi Rothwell blizu Leedsa so krstili 20. februarja Petra Kravosa. — Čestitamo!

Blagoslov: Pucovi (Ivan) v Bridgendu, Wales, so dali blagosloviti svoj novi dom. Naj bi jim bil dolgo prijetno prebivališče!

Nov list: Že prejšnji »Naši luči« je bil za Anglijo priložen nov list: Vestnik slov. kulturnega društva Bedford. List je le razmnožen s tiskanim naslovom. V Bedfordu so imeli občni zbor tega društva in ob tej priložnosti je bil izbran g. F. Rožman kot predsednik. V listu bodo v bodoče poročali o vsem svojem delu. — Delavnim Bedfordčanom moremo le želeati, da bi njihovo delo rastlo in prineslo velike uspehe!

Francija

Ob desetletnici smrti zaslužnega slovenskega rudarja Franceta Ribiča.

Poznan ni bil samo v Merlebachu in okolici, ampak tudi med drugimi Slovenci v Franciji. Kot spreten in požrtvovalen organizator, pisatelj iger, domači pesnik, predvsem pa kot resnično veren katoličan je bil prava desna roka našega izseljenskega duhovnika msgr. Stanka Grimsa.

Še so nam v živem spominu krasne številno obiskane prireditve, katere je on organiziral in vodil vsako leto, ko je gođoval naš dušni pastir, pa tudi ko je imel ta srebrno mašo, ko je bil povišan v monsinjorja itd. Večkrat me je obiskal v Tucquegnieux in vselej prinesel s seboj pesmic, iger, spisov in dopisov v korekturo. Na široko mi je opisoval svoje romanje v Rim, kakšen vtis je napravila nanj bazilika sv. Petra in kako je mislil, da je že v nebesih, ko so prinesli mimo njega starčka, sv. očeta, katerega je tako videl čisto od blizu.

Pokojni je bil tako odločen in dober kristjan, da se ni nikdar nihče norčeval iz njega zaradi njegovega verskega prepričanja. Včasih mi je dejal: »Nekateri se pritožujejo, da jih drugi zaničujejo, ako hodijo v cerkev; meni do danes ni tega še nihče očital«. Ker je bil odločen, so ga vsi spoštovali, iz »šviga-švaga čez dva praga« katoličanov se pa lahko norčujejo; tako je mislil.

Drugih umrlih se spominjajo samo njihovi sorodniki in najožji prijatelji, Ribiča, ki se ni samo pisal Ribič, ampak je bil res neke vrste ribič, kakor so bili Kristusovi učenci,

Franc Ribič, organizator številnih slovenskih slavnj v pokrajini Moselle v Franciji.

se pa spominjamo po vsej Franciji, čeprav je bil samo preprost rudar. Slava mu!

Pokojni je po hudi mučni rudarski boleznj umrl v »frajminski« bolnišnici dne 11. aprila 1956.

J. J.

Pas-de-Calais

Velikonočno skrivnost bomo letos obhajali v izrednem svetem letu. Premišljevali bomo zlasti Kristusovo ljubezen do Cerkve, ki jo ne le vsako leto po liturgiji prikazuje, ampak jo kaže zlasti v čudovitem vodstvu božjega kraljestva na zemlji. Zahvalili se bomo za vesoljni cerkveni zbor in skušali njegove odloke sprejeti in v praktičnem življenju izvesti. Veliki teden bomo zato res preživeli z Materjo sv. Cerkvijo:

V Liévinu bodo veliki teden sledeči obredi: 3. aprila (cvetna nedelja) ob 7. 30 blagoslov oljk in maša, 7. in 8. aprila (veliki četrtek in petek) obredi ob 16.30, 9. aprila (velika sobota) blagoslov jedil ob 11.30 in priložnost za spoved, ob 23. uri vstajenje. Na Veliko noč, 10. aprila, maša ob osmih. — **Méricourt-Mines:** Na cvetno nedeljo blagoslov oljk in maša ob desetih. Na veliki četrtek in petek bodo obredi ob 14.30. Na veliko soboto bo blagoslov jedil in priložnost za spoved ob desetih, vstajenje za vse skupaj pa v Liévinu. Velika noč: maša ob desetih dopoldne. — **Bruay-en-Artois:** Na cvetno nedeljo bo blagoslov oljk in maša ob enih popoldne. Veliki četrtek, petek in sobota: obredi ob 19. uri. Blagoslov jedil bo v Slovenskem domu ob enih pop., obredi pa v kapeli Naše Lurške Gospe. Na Veliko noč bo maša ob enih pop. — Pridite v čim večjem številu k velikonočnim zakramentom in obredom!

Zakrament sv. krsta je prejela dne 20. februarja v porodnišnici v Lensu Natalija Žnidaršič. Zakrament sv. zakona pa sta si podelila v Billy-Montigny 5. marca Ferdinand Kotar in Ana Bielicki. Vsem veljajo naše čestitke: naj jih božji blagoslov spremlja v življenju!

14. februarja je nenadoma prenehalo biti srce Antona Meha v Rebreuviette. V rokah je še držal »Našo luč«, katere zvest bravec je bil v svoji dolgi in težki boleznj. Lepo pripravljen za pot v večnost je zatnil svoje trudne oči. Romanje v Lurd pred par leti je bilo važen mejnik v njegovem duhovnem življenju, prejem zakramentov pa njegova moč v boleznj in trpljenju. Tih po značaju, je bil blag in dober oče svojima otrokoma, katerima je s trdim delom pomagal do boljšega kruha. Ko je vse uredil, se je umaknil s svojo soprogo v hišo na deželi in tam preživel zadnja leta svojega življenja. Velika udeležba — zlasti naših rojakov — je priča, kako smo ga cenili. Naj se v Gospodu odpočije, soprogi in vsem njegovim pa izražamo sožalje.

Pariz

Sveta maša za Slovence je vsako nedeljo ob petih popoldne v kapeli Montcheuil, 35 rue de Sèvres, Paris 6e, métro: Sèvres-Babylone.

Slovenska pisarna — 7, rue Gutenberg (pri-
tličje, levo), Paris 15, métro: Charles-Michels, telefon: 250-89-93 — je odprta vsak torek in vsak četrtek popoldne.

Veliki teden — Velika noč. — Na veliki četrtek, na veliki petek in veliko soboto bomo imeli obrede v naši kapeli ob osmih zvečer. Na Veliko noč in velikonočni ponedeljek bo sveta maša kot ponavadi.

Prireditev v nedeljo, 1. maja. — Za nedeljo, 1. maja, nam naši igralci pripravljajo vese-
loigro »Slaba vest«. Prireditev bo v dvorani na 35 Avenue Emile Zola, Paris 15, métro: Charles-Michels. Sveta maša bo na istem naslovu ob štirih popoldne, igra pa se začne ob petih, nato domača zabava. Vsi prijazno vabljeni.

Romanje za svetoletni odpustek. — Že sedaj opozarjamo, da bomo imeli na binkoštno nedeljo (29. maja) popoldne ob petih vsi izseljenci različnih narodnosti romanje v pariško katedralo, kjer bo pariški pomožni nadškof Veuillot somaševal z izseljenskimi duhovniki.

V nedeljo, 27. februarja, so nam študentke in študenti pripravili lep **literarni večer** iz del Prešerna, Gregorčiča, Župančiča, Kosovela in Cankarja. Če povemo, da se je ob recitiranju del naših pesnikov in pisateljev marsikomu osolzilo oko, smo tudi povedali, s kakšno skrbnostjo je bil večer pripravljen in podan. V imenu Ameriških Slovencev je pozdravil vse navzoče dr. Jože Bernik, ki je prav tisti dan bil na poti skozi Pariz.

Slovenski rojak Hugo Vajk, rodом iz Kamnika, ki je leta 1945 odšel v Kanado in je imel sedaj že več let odgovorna mesta v Parizu, je postal ravnatelj družbe Massey-Ferguson, ki izdeluje traktorje. Svojemu rojaku čestitamo k temu lepemu uspehu.

Gospa Cecilija Prud'homme, rojena Zalik, se je morala podvreči težki operaciji. Z vso družino ji želimo, da bo zopet kmalu zdrava in vesela. — V družini Margo se je gospa morala zateči v bolnišnico. Želimo ji skorajšnjega ozdravljenja.

Zbirka za sklad »Naše luči« v nedeljo, 27. 2. je dala 135 F. in 2 dolarja. Vsem darovavcem najlepša hvala.

Loiret. — Sveta maša za Slovence bo na belo nedeljo, 17. aprila, ob desetih dopoldne v Chilleurs-aux-Bois. Spovedovanje pred mašo. Opozarjamo, da moramo točno začeti, ker imajo za nami mašo Francozi. Vsi prijazno vabljeni.

Ob krstu Franceta Gjura v Morestelu (Isère) v Franciji

Normandija. — Za Slovence iz Normandije bo v Lisieux na velikonočni ponedeljek (11. aprila) ob enajsti uri v cerkvi St. Désir (nova cerkev na Route de Caen). Vsem na prijetno srečanje!

Romarantin (Loir-et-Cher). — 22. februarja je umrl Anton Mihelčič v starosti 68 let. Pokojni je bil doma iz Kozarišč pri Ložu in je delal v Franciji 40 let v gozdu. V novembru, ko se je vračal iz mesta v vas, kjer je stanoval, ga je podrl avto in mu polomil noge. Bil je tri mesece v bolnišnici. Cerkveni pogreb je bil v Romarantin. Pokojnikova žena je tudi pokopana v Franciji. Zapušča v Franciji eno hčerko (gospa Hermina Dragoš, Melun), v domovini pa tudi eno hčerko in sina. Vsem izrekamo iskreno sožalje!

Lyon. — 20. februarja smo se po dolgem času zopet zbrali k skupni maši, Udeležba je bila kar lepa. Želimo si, da bi odslej bolj pogosto naši duhovniki prišli med nas.

Ob Luksemburgu

Aumetz. — Javljamo, da je zapustila ta svet in šla v hišo svojega Očeta po plačilo Polda Spolenak. Več let je bila bolna, kar ne v bolnišnici, pa doma. Za časa bolezni je lepo skrbela za njo hčerka, poročena Cigale. Dne 9. februarja je Bog smatral njeno poslanstvo na tem svetu za končano in je dopustil, da je nehala bítí njeno dobro srce. Pokopali smo jo na dan Lurške Matere božje, dne 11. februarja. Bila je stara 71 let. Bratom, sestram in otrokom izražamo naše sožalje!

Tucquegnieux-Marine. — Naše število se krči. Pred par meseci je odšel iskat zdravja v civil-

no bolnišnico Briey slovenski rudar Miha Jazbec. Bog je drugače odločil in dne 4. marca 1966. smo ga pokopali. Star je bil 70 let, doma pa iz Jurkovega Dola pri Sevnici. Prvič je prišel v Francijo leta 1924, drugič pa 1937. Ni bil oženjen in nobenih sorodnikov ni imel tukaj, kljub temu nas je odšlo na pogreb v 12 km oddaljeni Briey okrog 30. Pokojni je bil zvest naročnik »Naše luči« in je rad prihajal k slovenski službi božji. Gospa Gabrijela Senegačnikova in njen mož Janez sta ga pogosto obiskovala v bolnišnici in uredila vse potrebno za njegov lep pogreb. Bodi jima na tem mestu izrečena najlepša hvala, umrlemu pa podeli Vsemogočni večno plačilo!

Iz vzhodne Lotaringije

Iz naše pisarne

Kljub lepemu vremenu v preteklem mesecu se je zopet cela vrsta naših rojakov poslovila od sveta. Zapustil nas je upokojeni rudar Filip Hančič, roj. 1. 5. 1895, Sv. Križ pri Komendi. Zadnja leta je živel mirno v mali vasi Bionville-sur-Nied, lepo je preuredil hišo in vrt in si krajšal dolge ure z ribolovom. Za vse praznike je prejel sveto obhajilo, bil je spoštovan in priljubljen v vsej okolici. Stregla mu je z vso skrbjo dobra žena Frančiška, toda končno je moral v bolnišnico Créhange-Cité in tako čakal zadnje ure. Leopold Koželj, rojen 17. 10. 1899 v Mirni na Dolenjskem, je umrl 25. 2. in bil cerkveno pokopan v Carlingu 28. 2. Katarina Lavrič, roj. 25. 11. 1893, je umrla 27. febr. v Freyningu in bila 2. marca istotam pokopana. Vojislav Ristič, komaj 38 let star, je umrl 6. marca v Metz u in bil pokopan na pokopališču Metz de l'Est. 24. 2. je umrl v Avstriji, previden s svetimi zakramenti, brat podpisanega, Franc Grims, v 75. letu svoje starosti v svoji hiši v Brunn am Gebirge, pokopan 1. 3. na centralnem pokopališču na Dunaju. Pred vojno je dolgo let živel na Dunaju; imel pa je veliko domotožje in se je nato vrnil v domovino. Po vojni je zopet odšel v svojo hišo v Avstrijo, kjer ga je zadela kap. V njegovi bolezni so mu z izredno ljubeznijo stregle žena in obe hčerki ter sorodniki. Pristrčna jim hvala za vso izkazano ljubezen! Žalostjo omenjamo tudi, da smo tu izgubili dobrega prijatelja domačina Emila Jourde. Komaj 38 let star se je težko poslovil od svoje dobre matere-vdove, od svoje žene in 3 otročičev. V svoji službi je rad pomagal našim rojakom, dokler ni popolnoma opešalo njegovo srce; umrl je 9. 2. in bil pokopan v Seingbouse — ne daleč od Merlebacha. Izselski duhovniki g. Hafner, g. Skebe in podpisani so stanovali v hiši njegovih staršev. Vsa družina je bila zelo naklonjena slovenskim duhovnikom in se jim za-

to tu še enkrat vsem zahvalimo za vse dobrote.

Ko sporočamo te žalostne vesti — je treba še nekaj pojasniti nekaterim našim rojakom, ki želé, da bi slovenski duhovnik izvršil pogreb. 1. Treba je, da nekdo od družine ali sorodnikov pride k slovenskemu duhovniku — in izrazi željo, da bi ta izvršil pogreb. Ako ga ni doma, je na hišnih vratih pisemski nabiralnik, kamor naj vržejo listek, da se duhovnik čimprej zglesi pri družini, da se domeniyo vse potrebno za pogreb. 2. Rojaki sami morajo iti k župniku tiste župnije ter povedati, da želé, da bi slovenski duhovnik izvršil pogreb. Ako vidijo domači duhovniki, da je to želja družine in da iz te pridejo, da uredijo zaradi pogreba, navadno ni težav. 3. Istočasno, ko je pogreb, so včasih napovedane svete maše, spovedovanje, pridiga v raznih drugih kolonijah, kamor pridejo rojaki od vseh strani. Ako to ni mogoče več na prižnici odpovedati, ne moremo zahtevati, da bi ljudje od raznih — tudi od oddaljenih krajev — prišli zastonj. Za razne maše za rajne se je treba zmeniti takoj po smrti z izselskim duhovnikom, ki bi seveda rad ustregel želji žalostne družine.

Veliko je žalosti po kolonijah, a od časa do časa zasije tudi sonce veselja. Pavle Berginc in Danica Lovrinov sta vsa srečna sprejela v družino malo Anito, ki je napravila družbo malima bratcema Štefanu in Vladimiru. Krščena je bila 6. 3. v župnijski cerkvi v Merlebachu. Naj božja modrost in božji blagoslov spremlja imenovano družino!

Velika noč se bliža. Po vseh kolonijah bo javljeno, kdaj bo sveta maša, kdaj sveta spoved. Pridite in pripeljite vse svoje drage in prijatelje, da se spomnite ne samo veličastnega vstajenja Jezusovega, ampak da mislite tudi na svoje vstajenje, napovedano od vsevednega Sina božjega.

V mesecu aprilu se bomo veselili pri Jezusu in z Jezusom, meseca maja pa z našo dobro nebeško Materjo, katero bomo posebno še počastili pri našem **romanju v Habsterdick** na binkoštni ponedeljek, dne 30. maja. 1. majnik je nedelja in cerkev ni prosta. Zato imamo v takem primeru vedno vse Marijine slovesnosti na binkoštni ponedeljek. Od 7. ure dalje bodo svete maše in spovedovanje; ob 10. uri slovesna sveta maša, ob 11. uri maša z ljudskim petjem, ob 14.30 uri pa šmarnice (pridiga, pete litanije Matere božje in blagoslov). Zjutraj bomo imeli priliko, poslušati našega g. direktorja Čretnika iz Pariza, popoldne pa znanega govornika g. Vinka Žaklja iz Belgije. Vsi pristrčno vabljeni!

Pomladansko zelenje in cvetice nas že vabijo v naravo. Začeli se bodo izleti. Ne de-

lajmo izletov brez nedeljske svete maše (ali doma ali na potu ali na cilju izleta)! Počastimo Stvarnika nebes in zemlje pri sveti maši! Veliko veselja, zadovoljstva in miru vam želi — Stanko iz Merlebacha.

Belgija

Liège-Limburg

Za tekočo poslovno dobo je redni občni zbor Slov. društva »Slomšek« izbral naslednje odbornike: g. Stanko Revušek, predsednik; g. Viktor Janič, podpredsednik; ga. Marta Rogelj, tajnik; g. Berto Virant, drugi tajnik; g. Ivan Lipovšek, blagajnik; g. Franc Mrak, drugi blagajnik; preglednika: g. Alojz Korelc in g. Milan Globokar; zastavonoše pa so: g. Jože Mrakič, g. Berto Virant in g. Heini Virant. Razume se, da bo g. Vili Rogelj še vnaprej pevovodja.

Slovensko kulturno in pevsko društvo »Slomšek« je mlado društvo, a je postalo znano po vsej »Sloveniji brez meja«, ker edino v Evropi prireja vsakoletne slovenske dneve z odličnim kulturnim programom. Program društva pove že ime »Slomšek«. Na društveni zastavi svoji Slomškovo geslo: »Materina beseda bodi vam ključ, katoliška vera bodi vam luč do prave omike«.

Zanimivo je, da društvo »Slomšek« dolguje svoj začetek dejstvu, da so naši stari društveni delavci, predvsem pokojni g. Štefan Rogelj in še živeči g. Franc Krpač, naši povezavi hoteli vtisniti slovenski in katoliški značaj. — Novemu odboru želimo veliko poguma in doslednosti v zvestobi programu, ki je z zlatimi črkami napisan na »Slomškovi« zastavi. »Slovesno vstajenje« v Eisdenu bo na veli-

konočno jutro točno ob šestih zjutraj; v Seraingu bo velikonočna slovesnost na Veliko noč ob enajstih dopoldne; v Waterscheju pa na velikonočni ponedeljek ob 9.30 uri dopoldne. — Podrobni program za našo Veliko noč zveste v prilogi.

Charleroi-Mons-Bruxelles

Ponovno moramo zabeležiti dve smrti: g. Mihaela Vogrinca iz Aiseau so našli 25. februarja zjutraj nezavestnega ob cesti z razbito glavo. Prepeljali so ga takoj v bolnišnico, ga operirali, pa je bilo prekasno. Med operacijo je umrl. Napravili so avtopsijo in ugotovili, da ni bil žrtev avtomobilske nesreče, ampak, da je umrl naravne smrti: vsled možganske kapi. Pokojni se je rodil v vasi Poklek (blizu Brežic) leta 1914. Bil je zaposlen kot rudar. Njegovi ženi naše sožalje! Naj počiva v miru! — V Domu onemoglih v Braine-le-Comte je pa umrl, potem ko je prejel svete zakramente, g. Jože Počotnik. Pokopali so ga 1. marca. Prihodnjič kaj več o njem.

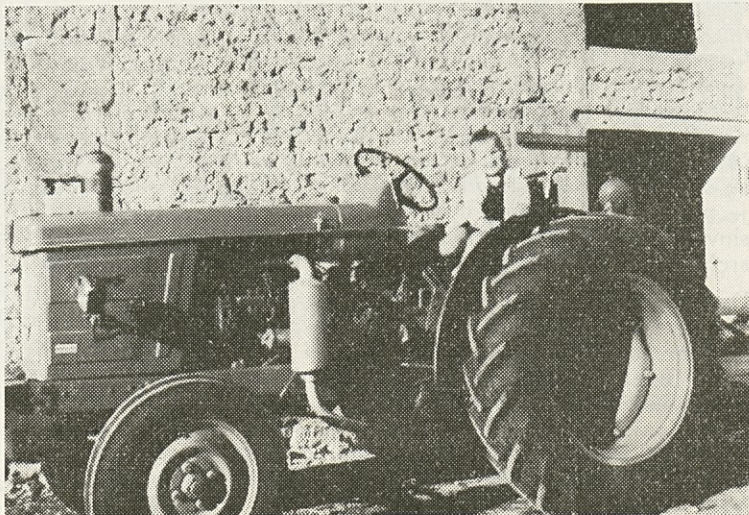
Bivša naša cerkvena pevka gdč. Marija Pirnat iz Jumet se je v soboto, 26. februarja, poročila v župnijski cerkvi S. Coeur v Jumet z domačinom g. Roger Masui. Čestitamo in želimo božjega blagoslova na novi poti.

V nedeljo, 6. marca, je bila krščena v Bruslju mala Ingrid-Terezija, prvorojenka v družini Jožefa Lebar in Hilde Štucl. Čestitamo.

Lažjo operacijo je prestal v bolnišnici St. Joseph v Gilly g. Franc Slamar iz Wanfercée-Baulet. Sedaj mu gre na bolje in se kmalu povrne domov.

Objavljamo, da bo 12. slovenska prireditev v nedeljo, 1. maja, v dvorani Familia v Gilly-Haies (Charleroi). Začela se bo ob štirih

Patrick Champeau iz Aulnay de Santonge (Charente Maritime, Francija) je cel korenjak in se več ne boji traktorja.

popoldne. Na programu je nastop pevcev »Jadran-a« in veseloigra v treh dejanjih z naslovom »Zaročenca« (v originalu Grace Harington). »Naši luči« bodo priložena še posebna vabila za to prireditev.

Italija

Rim. — Dne 19. februarja je v krogu svojih sester na Via dei Colli obhajala svojo devetdesetletnico rojstva č. m. M. Terezija Hanželič. Ker je bila mnogim nekoč učiteljica in vzgojiteljica, dolga leta prednica — samo v Marijanišču v Ljubljani 28 let — in 21 let vrhovna prednica Kongregacije Slovenskih šolskih sester, je postala mnogim znana in so se je spominjali mnogi doma in po svetu ter ji ob jubileju poslali čestitke. Tudi mi se pridružujemo tisti čestitki, ki ji je najbolj ugajala: »Gospod Bog, ki Vas je imel tako dolgo rad tukaj na zemlji, naj Vam izkazuje svojo ljubezen vso večnost!«

Dne 20. novembra je tiho odšla, kakor je tiho in nepazeno živela med nami — večina rimskih Slovencev zanjo ni vedela — 85-letna gdč. Ivana Pretnar. Rojena v Tržiču, po službah v Berlinu, na Dunaju, Parizu, Londonu, Milanu, nazadnje v Rimu kot slovenska kuharica je zadnja leta mnogo trpela, ko ni mogla več delati. Bila je skoraj vsak dan pri sveti maši. Bog ji daj sveti raj!

Poročila se je gdč. Marija Gumzer z g. Cirom Scaranom. Gospa Marija je Slovenka iz zelenega Štajerja in je že dolgo let živela v Rimu, njen izvoljenec pa sin »pojočega mesta« — città canora, pristen Neapolitanec. Obema naše čestitke in mnogo sreče in zdravja na skupni poti!

Gdč. Tinka Beč, ki že nad 20 let dela v Rimu, je sklenila sveti zakon z g. Benediktom Caramadre. Zenin je iz krajev sv. Tomaža Akvinca (Pontecorvo) in sv. Benedikta (Montecassino), nevesta pa iz naše sončne Primorske. Čeprav ji rimska dekleta od srca čestitajo, se ne morejo znebiti neke otožnosti, ko jih zapušča in odhaja iz Rima. Bila je namreč vsa leta po vojni zvesto v družbi slovenskih deklet. Vsi ji želimo na pot vso srečo!

Dne 7. marca so slovenske šolske sestre na Via dei Colli imele sveto mašo za pokojnega p. Antona Prešerna ob obletnici smrti. Pokojni pater je vsako nedeljo prihajal k sestram maševat in so zato ohranile do njega toplo hvaležnost. — Posebej so se za obletnico smrti spomnili p. Prešerna slovenski bogoslovci v Rimu, ki so se udeležili posebne maše zadušnice ob obletnici njegove smrti.

Latina. — Blizu 1000 beguncev iz različnih vzhodnih dežel se je zbralo ob vhodu izseljenskega centra v Latini, ko je prvič prišel na obisk med izseljence novi rezidencialni škof iz mesta Velletri (Latina je sicer glavno mesto province, a škofijski sedež je v starejšem mestu Velletri). Novi škof osebno pozna kraje, dežele in narode na vzhodu, odkoder so ti begunci, in jim je povedal tople besede v govoru, ki so jih za vsak narod posebej v skrčeni obliki prevedli dušni pastirji poedinih narodnih skupin. Kot znak svoje očetovske pozornosti je za nove birmančke poklonil dar sto tisoč lir, ki jih je prejšnji dan prejel od nekega dobrotnika v dobre namene. Škofov obisk je vse prebivalce, ne le katoličane, zelo razveselil; kajti za reveže nima vsak časa in tudi ne srca.

Zadnje čase je več naših ljudi zapustilo Italijo in se naselilo v novih krajih. Največ ji je odšlo na Švedsko. Jože Juriševič je po dolgem čakanju končno le mogel oditi v Kanado, kjer ga njegovi sorodniki že težko čakajo. Družini Lojzeta Štolfa in Jožeta Maršiča sta odšli v Avstralijo. Vsem srečno pot in lepšo bodočnost!

Na Cvetni teden — zadnje 3 dni — bo v Latini duhovna obnova za slovenske in hrvaške vernike. Priredijo jo hrvaški in slovenski dušni pastirji. Vabimo vse rojake, da se te obnove za Veliko noč polnoštevilno udeležijo. Na cvetno nedeljo bo v Capui slovesna sveta maša za Slovence in druge vernike z blagoslovom oljk in procesijo. Vsi Slovenci v Capui iskreno vabljeni k udeležbi!

Nizozemska

»Slovenija brez meja« je na področju Heerlerheide-Brunssum organizacijsko verjetno najbolj razgibana v vsej Evropi. Tu imamo mešani zbor »Zvon«, Slovensko folklorno plesno skupino, Dekliški krožek in Društvo sv. Barbare. Kdor na to društveno delavnost gleda le od zunaj, si ne more predstavljati, koliko zvestobe v žrtvah se skriva v tej organizirani slovenski skupnosti. Gotovo je povsod tako, da levji delež truda bremeni le nekatere. Ti so pionirji izseljene Slovenije, skriti borci. Nihče ne meri njihovih potov v službi skupnosti, nihče ne šteje neplačanih delovnih ur, brez katerih bi naša povezanost kmalu postala prazna beseda. Dolgujemo jim hvaležnost, katero bomo dokazali predvsem z bratskim **sodelovanjem**.

Društvo sv. Barbare se je ob koncu februarja zbralo k svojemu rednemu občnemu zboru. Predsednik je izrazil željo, naj bi vnaprej kdo drugi prevzel predsedniško mesto, ker bi

se on sam želel čimbolj posvetiti svojemu policijskemu delu. Zaman smo iskali primerne kandidata. Po daljšem razpravljanju je stari odbor obdržal dolžnost tudi za tekočo poslovno delo. Društvo sv. Barbare v Heerlerheide-Brunsum vodijo torej naslednji možje: g. Franc Gril, predsednik; g. Leon Kajbič, podpredsednik; g. Anton Robek, tajnik; g. Franc Grošelj, drugi tajnik; g. Štefan Povh, blagajnik; g. Oton Janos, drugi blagajnik; preglednika pa sta g. Anton Kozole in g. Bogdan Omerzu. Bog jih živi!

Ga. Strman, ki že vsa leta zvesto oskrbuje sliko Marije Pomagaj v Heerlenu, se toplo zahvaljuje vsem rojakom, ki so darovali za cvetlice. — Iskrena zahvala tudi ge. Strman za njeno požrtvovalnost!

Društvo sv. Barbare v Hoensbroecku piše naslednje: »Čeprav smo številčno najšibkejše slovensko društvo na Nizozemskem, vendar se giblremo, kolikor pač moremo. Naša zastava se je redno udeleževala slovenskih in holandskih manifestacij. Svojih prirediteljev nismo imeli, pač pa smo podprli nastope naše »Zvezke«. Za Miklavža in za Božič so bili naši najmlajši in vsi člani lepo obdarovani. Redno se zbiramo k mesečni slovenski službi božji. Naše število je zob časa tako zmanjšal, da smo »obsojeni« na popolno **enotnost**, če sploh hočemo še kaj pomeniti. — Za po-

slovno dobo 1966 so odborniki našega društva ostali na svojih mestih. In sicer je g. J. Resnik predsednik; g. A. Lavrič, podpredsednik; g. F. Selič, tajnik; g. Filip Železnik, blagajnik in zastavonoša; g. Franc Železnik, preglednik. — Vsem prijateljem »Naše luči« želimo veselo Veliko noč! — F. Selič, tajnik; J. Resnik, predsednik.«

Gospa Markon se je po krajšem bivanju v bolnišnici vrnila v domačo oskrbo pri sinu. V družini Penders-Železnik iz Geleena se je rodila hčerka, ki je pri sv. krstu dobila ime: Nicolle-Petronella-Amalia-Hubertina. Bog daj srečo!

Velikonočno vstajenje bo tudi letos v Heerlerheide. Začetek 10 minut pred 6. uro na velikonočno jutro. Naj nihče ne manjka! — Podrobna obvestila za Veliko noč bodo povedana v prilogi.

Zbrala se je skupina rojakov, ki namerava obiskati poleti Slovenijo. Vodstvo skupine sporoča, da odidejo iz Aachena dne 3. avgusta in da se vrnejo v Aachen 27. avgusta. Kdor se želi skupini pridružiti, naj se javi g. Gril-u, Kampstraat 154, Heerlerheide, ali pa g. Robek-u, Oranjelaan 77, Geleen, Nizozemska.

Društvo sv. Barbare je poklonilo sestri Justinini krasno vezano celotno Sveto pismo v

Ob obisku novega krajevnega škofa se je zbralo v kapeli taborišča v Latini (Italija) mnogo vernikov. Ob tej priložnosti je bila tudi sveta birma. Trije otroci so bili celo iz Harkova. V prvi vrsti so zastavniki prefekture, kvesture, policije, občine in direktor taborišča.

Ali bo tudi za letošnjo Veliko noč toliko avtomobilov pred slovensko kapelico (levo) v Essenu v Nemčiji, kot jih je bilo lani? Za praznike pridejo rojaki k slovenski maši od blizu in daleč.

znak hvalečnosti za njeno delovanje med Slovenkami. Sestra se za velikodušni dar iskreno zahvaljuje in želi vsem veselo Veliko noč. Zahvaljuje se tudi dobri osebi, ki je plačala in poslala letošnje Mohorjeve knjige.

Nemčija

Bavarska

Erlangen. — Zakoncema Mirku in Doroteji Čepnjak se je 5. februarja narodila hčerka prvorojenka, ki je pri krstu dobila ime po mamic; postala je mala Dorica.

Olching. — 6. marca je bil v Dreifaltigkeitskirche v Münchnu krščen prvorojenec staršev Rafaela in Marije Javornik, ki je pri krstu prejel očkovo ime Rafael. — Dorici in Rafku želimo, da bi jima starši, po katerih sta prejela svoji krstni imeni, vedno bili v zgled globoko vernega krščanskega življenja!

Ingolstadt. — V cerkvi sv. Antona sta stopila pred poročni oltar dne 4. marca ženin g. Franc Šegula in nevesta gdč. Marija Kokol, oba iz fare Sv. Marjete niže Ptuja. — Voščimo jima na skupni poti življenja obilnost božjega blagoslova!

Württemberg

Zakonca Janez in Antonija Gimpelj, stanujoča v Stuttgart-Vaihingen sta dobila že drugega sinčka. Bil je krščen z imenom Janko

v župnijski cerkvi St. Maria v Stuttgartu v nedeljo 13. februarja; še istega dneva je bila v cerkvi Hl. Geist po slovenski maši krščena hčerka prvorojenka zakoncev Ivana in Marije Perovšek, ki je dobila ime Majda; v nedeljo., 27. februarja, pa spet v cerkvi St. Maria mala Elke, tudi prvorojenka Milana in Magdalene Gavez, stanujočih v Musbergu pri Böblingenu. Vsem trem družinam naše čestitke in voščila!

Poroka pa je bila v preteklem mesecu samo ena: v župnijski cerkvi Oberstenfeld sta v soboto 12. februarja stopila pred oltar Alojz Mencin iz Brestanice in Matilda Juhart iz Slovenske Bistrice. Želimo jima obilno božjega blagoslova.

Rojaki, poskrbite, da se boste dobro pripravili na Veliko noč predvsem s prejemom sv. zakramentov. Povsod, kjer je mesečna maša izven Stuttgarta, je pred sv. mašo možnost za sv. spoved. V Stuttgartu pa bo obilno priložnosti zlasti zadnje dni velikega tedna. Priporočamo vam tudi udeležbo pri veličastnih obredih velikega tedna v župnijskih cerkvah, pod katere spadate; na veliki četrtek večer, ko se obhaja spomin zadnje večerje, na veliki petek ob treh popoldan, ko se obhaja spomin Kristusove smrti, predvsem pa na veliko soboto zvečer. Ta večer se mora **bistveno** razlikovati od drugih sobotnih večerov, ko človek za zaključek tedna ne ve kaj drugega početi kot — iti malo v gostilno. V preteklih letih je bilo opažati, da se ni razlikoval prav nič, vsaj pri večini naših rojakov. Ako bi danes še imeli krščanske zakonodajavce nekdanjih časov, bi bile na

veliko soboto zvečer vse gostilne zaprte. Pridružite se torej nemškimi vernikom pri lepih velikonočnih obredih. Zanimajte se za urnik, ki ga najdete po vseh cerkvah. Besede: »Ko bi bilo slovensko, bi že šel, nemško pa ne razumem.« so le izgovor za tiste, ki jim manjka dobre volje. Obredov te vrste mi Slovenci ne moremo obhajati samostojno. Če se tukaj v tujini ne moreš tako živo udeleževati svetih obredov kakor doma, stori pa, kar se dá. In marsikaj se tudi res dá povsod, kjerkoli na svetu človek je — za tistega, ki ima dobro voljo.

Rečeno pa ne velja samo za večer velike sobote, ampak tudi sploh za udeležbo pri nemški maši ob vseh tistih nedeljah, ko ne more biti slovenska.

Baden in južni Hessen

V četrtek, 3. marca, sta se poročila g. Marcel Gomboc in gdč. Darinka Legat. Po civilnem dogovoru na občini je v župnijski cerkvi v Grafenhausnu v Schwarzwald u opravi poročni obred slovenski duhovnik Franček Prijatelj. Priči sta bila gdč. Dragica Turk in g. Ignac Mandelc. Novoporočencema naj Bog da trajne sreče v zakonu!

V župnijski cerkvi Marije Vnebovzete v Frankfurt-Griesheim je bil v nedeljo, dne 6. marca, krščen Andrej, prvorojenec Janeza Posedi in Štefke, roj. Prelog. Botroval je Janez Prelog. Bog daj srečo!

Porurje

Pusta smo slavili v Hildenu. — Letos v Porurju nismo imeli večjega pustnega srečanja, pač pa smo se zbrali ponekod k praznovanju pustnih »krofov«. Tako smo priredili

Gospe Vida Drobnič in Lojzka Bregar iz Kölna v Nemčiji sta komaj pričakovali pomladi. Kako je lepo iti malo na sprehod ob sončnih dneh, ko vendar človeka mesto s svojo dolgo zimo tako ubija!

veseli družabni večer v Hildenu v nedeljo, 13. febr. Dvoranica v Kolpingovom domu je bila nabito polna veselih obrazov naših rojakov, s katerimi smo se najprej sešli pri sv. maši in odšli nato na veseli večer. Ob po-

Naši delavci v Nemčiji se radi zberejo ob kozarčku piva po končanem delu. Tu se da vsaj malo po človeško pogovoriti in nasmejati. Pri tem si povedo tudi svoje načrte za bodočnost. Prijateljstvo na tujem je veliko vredno.

skočni harmoniki Janeza Vrbovska iz Oberhausena so se mladi pari živahno zavrteli. Vmes pa je bilo vse polno petja in kramljanja, da je bilo kar prijetno!

Slovenija v sliki v Solingenu. — Družabni večer smo imeli v nedeljo, 20. februarja, tudi v Solingenu. Po sv. maši nam je bil na razpolago farni dom s krasno dvoranico. Najprej nam je župnik Turk kazal barvaste skioptične slike slovenskih planin, krajev in morja. Ob gledanju teh krasot naše domovine smo za dobro uro kar pozabili, da smo sredi nemških tovarn in dimnikov. Prav smo dali našemu pesniku, ki je dejal, da je Stvarnik vrgel celo prgišče biserov na slovensko zemljo. Le zakaj danes ne vrže tja nekaj pametnih gospodarskih glav, da nam ne bi bilo treba iskati kruha na tujem, smo si pri tem mislili. Po skioptičnih slikah smo preživeli nekaj ur v prijateljskem kramljanju ob pivu, »kokti« in kranjskih klobasah. Proti koncu pa je zadonela še pesem iz grl naših Prekmurcev in Štajercev.

Ugibali smo to in ono ... V četrtek, 24. februarja, smo v II. nemškem televizijskem programu občudovali nastop kvinteta Slavko Avsenik. Seveda jih je voditelj programa prestavil samo kot Oberkrainer. Zelo se nam čudno zdi, da ne nastopajo kot Slovenci. Od voditelja programa bi lahko zahtevali, da pove, da so Slovenci. Nemci, ki jih vidijo in jih slišijo celo peti nemško pesem, si pač mislijo, da so nemška skupina iz »Oberkraina«. Morda pa so Avseniki res Volksdeutsche? Kdo o tem kaj več ve?

Predpust je prinesel tudi življenje tako z novorojenčki kakor z novimi porokami. Naštejmo najprej prve: v Oberhausenu je bila kr-

šena Andreja Amon, prvorojenka Johana in Eleonore; v Düsseldorfu Johan Dajčman, sinko Ane; v Essenu dne 22. jan. Tomaž Bunderla, drugi sin Ignaca in Heide Bunderla (oče je Prekmurec, mati Nemka); dne 12. februarja pa tudi v Essenu Mihael Klemenak, sin Pavla in Pavle Klemenak. Čestitamo. — Poročili pa so se: v Düsseldorfu Konrad Teraž iz Boštanja ter Jožica Gračnar iz Skarnic, župnija Dobje pri Planini; v Essenu dne 12. febr. Franc Kolmančič od Sv. Miklavža pri Ptujju in Marija Novak, rojena v Vučji Gumili v Prekmurju; isti dan v Essenu Pavel Klemenak, rojen v Mozirju, in Pavla Vrečar, rojena v Ljubljani; dne 19. februarja pa Anton Juričič iz Gornjega Vakufa v Bosni in Amalija Gabrič, rojena v Senovem, župnija Brestanica. Vsem čestitamo!

Tudi v Essen je pribežalo več ljudi iz Jugoslavije, ki so se udeležili »Revije na ledu« v Celovcu, a se niso hoteli vrniti domov. Toda nemške oblasti jih vračajo!

Švedska

Poroke. — V soboto, 12. februarja, sta si pred oltarjem v katoliški cerkvi v Göteborgu obljubila zakonsko zvestobo Marijan Petrovič in Sonja Simčič, oba doma iz Podgraj pri Ilirski Bistrici. Priče sta bila gg. Vinko Tomažič in Mario Knez iz Göteborga. Iskrene čestitke in mnogo božjega blagoslova!

Naša Velika noč. — Göteborg: Popravek. V prejšnji številki »Naše luči« smo objavili, da bo prihodnja sv. maša v Göteborgu na Veliko noč. Danes to popravljamo: Aprila

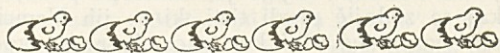

Rojaka iz Ptujja, Milan in Marta Vrabič, sta odprla v Düsseldorfu, Kölner StraÙe 45, v Nemčiji, prostoren in ličen gostilniški obrat. S svojim prijaznim nastopom in dobro kuhinjo sta privabila že lepo število stalnih gostov. — Na sliki vidimo Vrabičev družino in dva slovenska para, ki sta pri njej nastavljena in sta se pred kratkim poročila: Anton Debevec, Marija Skela (v ozadju) ter Konrad Teraž, Jožica Gračnar (desno).

bo izjemoma na prvo, to je cvetno nedeljo (3. aprila) ob 9,15. Priložnost za sv. spoved celo dopoldne in v soboto, dne 2. aprila popoldne od 16. do 18. ure. — **Malmö.** Na Veliko noč, dne 10. aprila, bo ob 18. uri slovenska sv. maša s pridigo. Prilika za spoved na veliki petek popoldne od 14. do 16. ure, na veliko soboto zvečer od 21. ure naprej, na Veliko noč dopoldne od enajstih naprej in popoldne eno uro pred mašo, t. j. od 17. ure dalje. — Na velikonočni ponedeljek je hrvatska sv. maša ob 18. uri in prilika za sv. spoved od 17. ure naprej. — V **drugih krajih** boste dobili posebej sporočila, kdaj bo v velikonočnem času slovenska služba božja.

Še nekaj za »kandidate« za Švedsko iz zapadne Evrope: Kakor morda veste, mora vsak, ki hoče od doma, to se pravi iz Jugoslavije, priti na Švedsko delat, prej vložiti prošnjo pri posebnem uradu na švedskem konzulatu za dovoljenje za delo in bivanje v Švedski. Sele, ko je prošnja rešena in dobi to dovoljenje in mu obenem uredijo, kje bo delal in kje bo stanoval, sme priti sem. Če gre na svojo roko, sploh ne dobi dela in se mora vrniti. Te določbe veljajo seveda tudi za vse druge tujce katere koli narodnosti in odkoder koli bi hoteli priti na Švedsko delat, torej tudi za vse Slovence, ki žive izven svoje domovine. Torej: če na vsak način hočete priti delat na Švedsko, obrnite se na švedski konzulat v državi, kjer živite; napravite prošnjo, kakor vam bodo tam naročili, in čakajte na odgovor. Ne hodite kar na svojo roko, ker bo pot zaman in boste imeli samo nepotrebne stroške in še tisto delo, ki ga zdaj imate, boste po nepotrebem izgubili.

Vsem naročnikom na Švedskem sporočamo, da naj odslej pošiljajo naročnino na naslov našega poverjenišva na Švedskem: **J. F., Erik Dahlbergsgatan 28, Malmö.** — Vse, ki so še v zaostanku za lansko in morda predlansko leto, prosimo, da svoj dolg plačajo čimprej in sicer tudi na naslov našega poverjenišva na Švedskem. Za mnoge bo tako lažje pošiljati denar in vse naročnike prosimo, da pomagajo razširiti naš list še bolj po Švedskem. To bo veliko dobro delo!

Za tiskovni sklad našega lista

so med drugimi tudi poslali: Č. g. Jakob Fatur 60.— šil., M. Vendramin, Francija, 10 fr., T. Kunej 4.— fr., M. Šubelj 2.— fr.; V. Brezovar, Švedska, 2 kroni; Marija Berg-haus, Francija, 10 NF.

Vsem: Bog plačaj!

Vsak po svoje! Akcija za dom, ki ga hoče zgraditi Slovensko društvo v Sydneyu v Avstraliji, je priredila 29. januarja »rajanje na ladji ob luninem svitu«. V vabilu so razlagali: »Štiri ure zabave s plesom in vožnjo po sydneysem zalivu ob godbi. Volitve kraljice in Neptuna itd. Res ne smete zamuditi...«

Čeprav so tako daleč od domovine, je avstralski Slovenci ne pozabijo in zanjo tudi molijo. 6. februarja so imeli posebno uro molitve zanjo. Zbrali so se v Paddingtonu in prosili, da bi se zgodilo, kar poje pesem: »Blagoslov naj se razliva v tvojih poljih in lesovih, Bog ljubezni naj prebiva v tvojih selih in domovih!«

V Indianopolisu sredi Združenih držav Amerike so imeli lani po dolgem času za Veliko noč spet enkrat domačo službo božjo. Doživetje ob tem je popisal neki rojak v pismu takole:

»Kar lepo je bilo zopet slišati naše Slovenke, po letih ne več mlade, po glasu pa še vedno močne pevke, ki so glasno, veselo in ubrano prepevale tri zmagoslavne velikonočne pesmi, za sklep pa »Angelsko češčenje«. Pri prvi pesmi, »Skalovje groba«, se mi je v resnici zazdelo, da se je po vsej cerkvi odvalil kamen. Ko so zadonele orgle, soprani, alti in nekaj moških basistov v ozadju, ko sem videl, da je prihajala pesem iz src slovenskih vernikov, se mi je zdelo, da sem se znašel pri farni cerkvi v starem kraju. Ravno tako pri pesmih »Jezus naš je vstal« in »Zapoj veselo, o kristjan«. Po končani sv. maši sem zunaj cerkve videl marsikatero rosno oko od veselja, radosti, hvalečnosti in spominov. Častite sestre in mnogi tujerodci so nam čestitali in se izrazili, kako lepa je slovenska melodija in kako vdano smo prepevali in molili Bogu v čast.«

Slovenski dom so postavili rojaki v Kaniadi. Okusno so ga opremili in že vidijo, kakšnega pomena je za njihovo zavest, da so posebna narodna skupina. Poleg dveh svojih cerkvá jih bo sedaj še dom, ta spomenik slovenske trdoživosti, spominjal, da so Slovenci in da morajo za slovenski narod delati. Nudil jim bo prostore za kulturno udejstvovanje, za družabne prireditve in za zbirališče. Med raznimi gosti je bil ob otvo-

ritvi tudi dr. Miha Krek iz Clevelanda, predsednik Narodnega odbora za Slovenijo. Ta je torontskim Slovencem čestital k uspehu in pohvalil njihove napore za ohranitev slovenske tradicije.

Dr. Anton Ravnik, doma iz Kanala ob Soči, je dobil pred božičem visoko priznanje kalifornijske univerze v Berkeleyu v Združenih državah, ker je sodeloval pri odkritju cepiva Salk proti otroški paralizi.

V **Solunu, grškem makedonskem** mestu ob Egejskem morju, že nad trideset let deluje lazaristovski brat, Slovenec Janez Šilec, ali kakor mu pravijo »frère Jean«. Prva svetovna vojna ga je zanesla v Francijo, kjer je vstopil v družbo lazaristov. Od tam je odšel v Grčijo.

Tudi v Kanadi je mesto, ki mu pravijo London. Tamkajšnji Slovenci so si oskrbeli Slovenski dom, v katerem so sedaj naredili lep oder in garderobo. — Slovenci so tudi v mestu Kitchener, kjer imajo dvoje društev: »Sava« in »Bled«. — V Torontu so v zadnjem času uprizorili doslej bolj malo igrano Maeterlinckovo igro »Stilmendski župan« iz belgijskega življenja med prvo svetovno vojno. Igra je lepo uspela.

Zanimivosti

Prav je, da več ...

... da je navadno steklo trše od belega srebra in da je navadni vžigalni kamenček trši od jekla.

... da iz enega samega grama platine lahko dobiš nit, ki bo dolga 600 km.

... da navadni vosek osemkrat več gorilne toplote kot dinamit.

... da bi se gladina Ženevskega jezera dvignila le za 20 cm, če bi v jezeru utopili vse človeštvo.

Iz Trinkovega koledarja za 1966

Tehtanje brez tehtnice

Marsikatera žena si brez tehtnice pomaga takole:

1 jedilna žlica masti je 5 dkg,

1 jedilna žlica masla je 4 dkg,

1 jedilna žlica kristalnega sladkorja je 3 dkg,

1 jedilna žlica moke je 2 dkg,

1 jedilna žlica riža je 2 dkg.

Pri merjenju pa ne smemo biti preveč radodarne. Žlica naj ne bo zvrhana, temveč poravnana.

Pasijonske igre, ki prikazujejo trpljenje Kristusovo, so pred Veliko nočjo posebna privlačnost. Vsako leto so do leta 1945 igrali „Kristusovo trpljenje“ tudi v ljubljanski Drami. Na Koroškem pa so pred leti igrali tako igro celo na prostem.

Ob tej priliki je bila posneta ta slika.

Nove knjige

Na Opčinah pri Trstu je za mesec marec izšla spet nova knjižica. Posvečena je sv. Jožefu in ima naslov „**Delavec iz Nazareta**“ (150.— lir). Prejšnja knjižica je bila „**Narava pripoveduje**“.

Tudi letos je izšel **Trinkov koledar** za Beneške Slovence. Posvečen je stoletnici plebiscita, na podlagi katerega so prišli Benečani pod Italijo.

Letošnji **Zbornik „Svobodna Slovenija“**, debela knjiga, ki so jo izdali v Argentini, veliko razpravlja o možnosti samostojne slovenske države. Vrsta javnih delavcev je odgovorila na anketo o tem vprašanju. Je pa v Zborniku tudi marsikaj drugega zanimivega (o dr. Janezu Kreku, o dr. Antonu Korošcu i. dr.). (120.— šil.)

Mariborska založba »Obzorja« je izdala krasno spominsko knjigo na 668 straneh in na finem papirju „**Poslovilna pisma** za svobodo ustreljenih v okupirani slovenski Štajerski“. Odlika knjige je, da verno podaja, kaj so zadnjič pisali tisti, ki so jih Nemci med vojno ustrelili kot talce. Iz pisem večinoma odseva globoka vernost slovenskega človeka.

Radio London - BBC

oddaja v slovenščini:

vsak dan od 19.00— 19.30 zvečer;

ob nedeljah pa še posebej od 16.30—17. ure. Oddaje so na kratkih valovih 19, 25 in 47.

Veseli dogodki

(Kako sta se Jože in Karolina peljala na počitnice)

„Ti Joža Jožasti, kam se bova pa letos peljala na počitnice?“ je vprašala Karolina svojega možička.

Joža je pljunil, zakašljaj, vzela svojo ljubo „fajfco“ iz ust, zazijal, potem pa rekel: „Kamor te bo volja, dragica, na Laško, na Nemško ali pa če kar doma ostaneva.“

„Kaj? Kako? Ali sem prav slišala? Doma da bi ostajala? Vse leto ‚garam‘, kuham ti, perem te, šivam te, pospravljam in ti strežem kakor baronu, zdaj bom pa doma ostajala. Grdoba grda, nagravžna! Še tistih borih par tednov počitnic mi ne privočiš. Sram te bodi, da veš!“

Karolina je segla v žep, kjer je imela vedno pripravljen košček čebule. Skrila ga je v robec, nesla vse skupaj pod nos in se zacmerila. Ta „manever“ ji je vselej pripomogel do zmage in do urniščenja njenih želja.

Mali Jožasti Jožek se ji je nerodno približal, stopil na „pručko“, ovil svoje ročice okrog njenega debelega vratu (ako bi bila možki, bi morala kupovati srajce z ovratnikom številka 48), zopet pljunil, zakašljaj, vzela pipco iz ust, zazijal in rekel: „Pomiri se, srčece moje, umiri se, lepo te prosim. Na Nemško pojdeva ali pa na Laško, tako sem mislil. Da bi doma ostajala, sem pripomnil samo ‚za špas‘.“

Žena je zavila čebulo v robec in vse skupaj potisnila v žep, izvlekla iz njega škatlico tobaka (njuhanc) in ga potlačila v svojo široko nosnico. Posadila je nato možička poleg sebe na divan in zažvgolela: „V Nemčiji sva bila že dvakrat, letos greva na Laško. Rim bi rada videla in Napoli, Benetke in svetega Antona v Padovi potem pa tisti ‚turen‘, ki po strani stoji, na Pizo pa ne pade.“

Predlog je bil soglasno sprejet.

Mesec dni pozneje sta se Jože in Lina peljala s fičem na počitnice. Vse bi šlo gladko, ako ne bi žena od prevelikega veselja toliko njuhala. Tako je pa vse preveč dišalo po tabaku. Laški cariniki so postali pozorni in povedali, da je dovoljeno imeti s seboj samo 200 svaljčic (cigaretov). „Noi nanka uno“ — „Midva niti enega nimava,“ je hotela protestirati Linuša, ki se je vedno hvalila, da ima laščino v malem prstu. Carinike je njen protest do kraja podkuril. Dva sta se spravila na pregled avtomobila, tretji je odgnal moža v eno sobo, carinikova žena pa Lino v drugo.

Obleko dol! Čevlje dol! Nogavice dol! sta povelejevala carinik in žena, druga dva zelenca sta pa po avtu premetavala vse po vrsti, „šravfala“, odvijala in zavijala ter se končno spravila celo na kolesa.

Dobro uro je trajala preiskava in težko je uganiti, kdo je bil bolj jezen ali cariniki ali Karolina.

„Jože, zaenkrat si imel prav, doma bi morala ostati, toda zdaj sva tukaj in greva naprej.“ Tako je rekla Lina Jožetu, nato se je pa obrnila k carinikom: „Voi cativi noi desso andare veder Roma, il Papa et primo ministro. Noi andare desso drektamente et voi dopo tuti inšeme priggioni e testa kaput.“

Jožetu se je imenitno zdelo, da se zna žena tako postaviti po robu. Cariniki so gledali, kaj bo dejal njihov šef. Toda ta jo je brž pobrisal v pisarno; ne da bi se bal, ampak zato, ker mu dostojanstvo ni dopuščalo, da bi se javno zakrohotal.

Dva dni zatem sta bila velika Karolinica in mali Joža prišla v Rim ter prišla celo v Vatikan. Prvega „švicarja“ enega vatikanskih stražarjev, katerega je zagledala, je Lina z globokim kolenskim priklonom pozdravila in ga prosila: „Sinor generale! Prego noi condore al Santo Papa et primo ministro.“ Stražar se je ugriznil v jezik, da mu ne bi ušel smeh ter jima pokazal velika vrata. Naša dva letoviščarja sta se znašla v velikanski cerkvi svetega Petra. To in ono sta si ogledovala ter se končno ustavila pred neko spovednico. Kar naenkrat se odgrne zeleni zastor, prikaže se kapucinar z dolgo brado in z dolgo leskovko švrkne vsakega enkrat po glavi. Linci in Jožku se ni niti od daleč sanjalo, da je to lepa stara navada, ki naj ljudi spominja na pokoro in jima podeli hkrati nekaj odpustkov.

S strahom je možek vprašujoče gledal ženo, kakšna bo reakcija. Ta se je pa menda prvič v življenju premagala in rekla: „Pojdiva ven, v cerkvi se ne bom kregala in jezila.“ Zunaj cerkve je brž poiskala prejšnjega papeževega stražarja in ga nahrulila: „Desso tuto capito, mi no mata. Duana scrivere qui et voi dare komanda noi in chiesa bastonare. Io piu venir in Italia, mio marito non piu, mio fratello non piu, mia zia non piu, ma quando voi venire da noi io dare dodeci piedi dietro. Basta!“

Tako je rekla in pljunila po tleh. To gesto je moral ponoviti tudi možičelj. Po drugi poti sta se potem vrnila domov s trdnim sklepom, da ju laška dežela ne bo več videla.

Kam se vozita zdaj na počitnice, mi ni znano.

J. J.

REŠITEV UGANK

številke 3 »Naše luči« se glasi:

Novo besede: Smrček, raženj, pramen, stavka, lisica, snopje, škarje, zrezek, spanje, palica, vnetje: Martin Krpan. **Na-prej — nazaj:** sok — kos. **Iskalnica:** konj, oven, koza, osad, štorčija: K o k o š.

Ižanec in papiga

Bilo je pred leti v Ljubljani. V neki trgovini na Starem trgu so imeli papigo. Vedno, ko je kdo vstopil, so uslužben-

ci drug za drugim ponavljali:

»Klanjam se. Kaj pa želite, prosim?«

Tega pozdrava se je naučila tudi papiga. Tako je tudi ona ponavljala: »Klanjam se! Kaj pa želite, prosim?«

Nekoč je papiga ušla iz trgovine. Obsedela je na velikem brestu ob Ižanski cesti. Mimo pripelje Ižanec. Veselo maha z bičem po zraku. Kar zagleda na brestu pisanega ptiča. Maha z bičem proti njemu, a ptič se ne zgane. Zamahne v drugič, pa ptič še sedi.

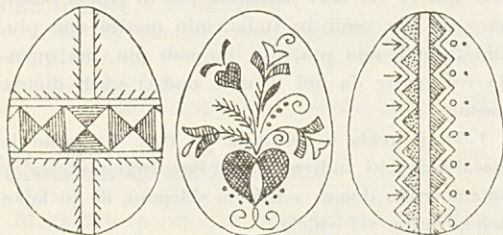
»To je pa čudno? Morda bi se pa ptič dal ujeti?« Ustavi konja in spleza na drevo. Previdno se pomika proti ptiču. Že stegne roko, da ga bo zagrabil — tedaj se pa ptič zgane, se nekoliko prestopi, nato se prikloni in zagruli:

»Klanjam se! Kaj pa želite, prosim?«

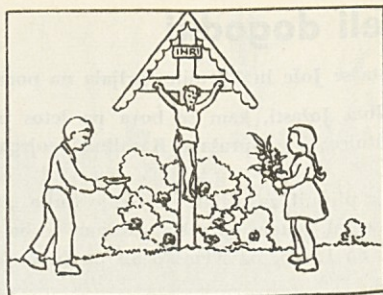
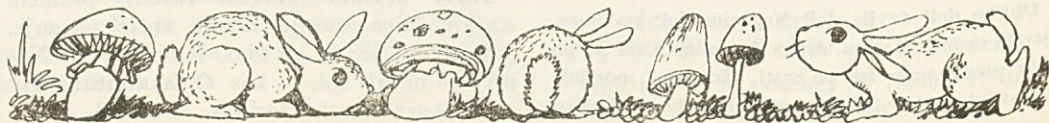
Ižancu je kar sapo zaprlo. Ni mogel do besede. Končno je snel klobuk in je ves zmeden zamrmral: »Oprostite, sem mislil, da ste ptič!«

Ižanec = prebivavec kraja Ig pri Ljubljani.

Velikonočni pirhi

Za Veliko noč barvamo jajca. Pobarvanim jajcem rečemo „pirhi“. Ponekod jim pravijo tudi „pisanke“, ker naredijo jajca lepo pisana, okrašena z različnimi okraski, ornamentami. V Sloveniji posebno lepo krasijo pirhe v Beli krajini.

Glejte, človek

Glejte, moji otročiči,
kaj so grehi, kaj so biči
naredili z Jezusom!

Komu se srce ne gane,
ako gleda take rane —
kdo bo plakal solzo vsaj?

Spomnili se vsi ga bomo.
Glejte človek — ecce homo
vabi solzo iz oči.

Vsem v srce se bridko smili,
vsi ga bomo tolažili,
križ nosili z Jezusom.

Silvin Sardenko

Pismo v tujino

Dolgo je že tega,
kar si šel od nas.
Vsak večer objokan
mamin je obraz.
Veš, kaj si obljubil,
ko si se poslavljaj?
Da vsak mesec dvakrat
s pismom se boš javljaj
in da kmalu vrneš se bogat domov

in nam kupiš v mestu
vrt in domek nov.
Meni pa posebej še
si obljubil zajčka
in pajacka, ki meži
kadar v zibki ajčka...
Zdaj glasu od tebe
ni že leto dni.
Kaj je s tabo, očka,
tam v Vestfaliji?

M. Kunčič

Frank J. Lausche

*Sin slovenskih staršev,
ameriški senator*

Ameriški senator Frank J. Lausche (Lauše) je med slovenskimi izseljenci po svetu znana osebnost. Mnogo naših rojakov v Ameriki je že imelo priliko, da so ga tudi osebno spoznali na slovenskih zborovanjih in prireditvah, katerih se je udeležil. Kot guverner države Ohio je ta mož večkrat spregovoril vplivno besedo tudi v korist slovenskim beguncem, ki so po zadnji vojni v velikem številu prihajali v Ameriko.

Senator Lausche je sin slovenskih staršev, izseljencev. Njegov oče Alojz Lausche je bil doma v Hinjah v Subi krajini, odkoder je šel leta 1889 za kruhom v Ameriko. Njegova mati Frančiška, rojena Milavec, je bila doma v Dvorski vasi pri Velikih Laščah in je prišla v Ameriko dve leti za očetom. Frank je bil njun drugi od šestih otrok, rojen v Clevelandu dne 14. novembra 1895. leta. Starši so otroke vzgajali v vernem in slovenskem duhu. Senator Lausche še danes govori lepo slovensko v dolenskem narečju, kakor so pač govorili starši.

Življenjska pot je našega rojaka Franka Lauscheta vodila hitro k visokim službam. Po končani srednji šoli je med prvo svetovno vojno služil v ameriški vojski kot poročnik, leta 1920 pa že končal študij prava na univerzi. Kot prvo službo si je izbral pouk prava na „John Marschall Law School“ ter odvetniško pisarno v Clevelandu. Leta 1932 je prevzel službo pri clevelandškem mestnem sodišču in jo vršil do leta 1941, ko je bil prvič izvoljen za župana mesta Cleveland. Ko je na volitvah leta 1943 ponovno kandidiral za to službo, mu je mesto Cleveland kar z 71 odstotkov glasov izglasovalo zaupnico.

V letih 1944 do 1956 je bil Frank Lausche petkrat izvoljen za guvernerja države Ohio, ki šteje 8 milijonov prebivalcev. Pri volitvah, ki so se vršile vsaki dve leti, je zmagal vedno razen leta 1946, ko je zmagal njegov konkurent Thomas J. Herbert. To je bil prvi primer, da je bil kdo več kot trikrat izvoljen za guvernerja države Ohio.

Visoka nadarjenost pa je našega rojaka Franka Lauscheta vodila še na višje mesto. Od leta 1956 je namreč ameriški senator, kjer so mu zaupane visoke funkcije.

Ko je senator Lausche novembra lanskega leta praznoval 70-letnico svojega življenja, so mu demokratski Slovenci z vsega sveta poslali svoje čestitke. Na prireditve v Clevelandu je tudi sam prišel. Ko mu je slovenski pevski zbor „Korotan“ zapel pesem: „Gor čez izaro“, so senatorju Lauschetu stopile solze v oči. V nagovoru na navzoče goste je dejal med drugim: „Slovenci ne bodo propadli, ker so veren narod!“

Senatorju Franku J. Lauschetu tudi bralci „Naše luči“ izrekamo tople čestitke k 70-letnici življenja s prošnjo, naj mu Bog nakloni še dolgo življenje, da bo mogel za nas izseljence na svojem visokem mestu izgovoriti še kako dobro besedo!

„Ena od tradicij, ki so jih Slovenci prinesli s seboj, je bilo njihovo spoštovanje za javne službe, njihovo prepričanje, da je dober javni delavec tisti, ki smatra svojo službo za sveto dolžnost in ki se tej svoji službi posveča z domala duhovniško vdanostjo,“ je zapisal v ameriškem tedniku „Newsweek“ Frank Lausche, sin slovenskih staršev, župan mesta Cleveland leta 1941, dolgoletni guverner države Ohio in danes senator v Washingtonu.

Rojaki pišejo

„S prijateljem prav pridno prebirava „Našo luč“ in jo vedno z veseljem pričakujeva. Sva zelo zadovoljna z njo.“ T. B., Švedska.

„V postnem času, ko se spominjaš trpljenja našega Gospoda Jezusa, ki je trpel za naše grehe in za nas umrl, se spomni tudi naših 12.000 bratov Slovencev. Tudi ti so za nas trpeli in umrli. Pred 21 leti, ko je po vsej Evropi zavladal mir, so oni, ki so bili izdani in prevarani, nastopili svoj križev pot iz Vetrinja na Koroškem preko Kranja, Ljubljane in še mnogo drugih postaj, kjer so bili mučeni in zasramovani, odvedeni v Kočevski Rog, kjer so jih zverinsko pomorili. Spomni se, rojak teh bratov mučenikov in moli zanje!“ — A. P., Združene države.

„Drugače nič posebnega, vsaj nič takega, kar so nekateri pisali v „Našo luč“ s Švedskega. Ne smemo sicer reči, da bi se domačini vedno proti vsakemu tujcu posebno prijazno obnašali. Ali pri tem se mora premisliti, da so po celem božjem svetu samo ene vrste tujci priljubljeni, namreč turisti, ker se pač od teh nekaj zasluži...“ L. F., Norveška.

„Precej časa sva tudi midva z ženo na delu v Avstriji, pa vse do danes nisva vedela za tako bogat mesečnik, kot je „Naša luč“. — H. F.

„V Murski Soboti so mi dali „Žepni koledar za delavce v tujini.“ Mala knjižica je to. Kar se mi zdi žalostno, je to, da Koledar ni krščanski. Ima za vsak dan pač eno ime, kot si ga je urednik izmislil. Pač pa

pripominja ob strani: „Trije kralji — praznik v inozemstvu; Velika noč in velikonočni ponedeljek — prazniki v inozemstvu... Saj to ni res! Naše ljudstvo stoletja in stoletja, od pokristjanjenja dalje, praznuje Veliko noč. To niso nobeni prazniki inozemstva. Decembra menda v inozemstvu praznujejo praznik „Marijino“... Naj nam dajo kaj res slovenskega in krščanskega v roke!“ — P. S., Avstrija.

SINKU JANKU NA POT

Vse na svetu je minljivo,
vse na svetu gre v temo.
Kdaj si srečen, kdaj se smeješ,
večkrat solzno je oko.

Mladosti pota so neskončna,
to si misliš, ko si mlad.
Vse obhodil bi brez truda,
saj ves poln si nad.

Eno le ti jaz naročam,
bodi dober in pošten.
Bodi veren in pa skromen,
v resnico božjo zatopljen.

B. Anžel, Nemčija

V Rimu je pokrajinska turistična ustanova za lanske božič razpisala tekmovanje hotelirjev za najlepše jaslice. Naš rojak Vinko Levstik, ki ima hotel „Bled“, se je tega tekmovanja udeležil in prejel drugo nagrado. Na sliki: Kardinal Traglia, ki vodi v papeževem imenu rimsko škofijo, izročča ob navzočnosti rimskega župana dr. Patruccija in drugih predstavnikov raznih ustanov g. Levstiku diplomu in srebrno svetinjo (20. februarja 1966).

Kako posluje borza?

(Poročilo iz Amerike)

Gospodarjenje na široki osnovi zahteva velike vsote denarja. Družbe pridejo do takšnega kapitala s tem, da razdelijo lastnino na majhne deleže, oziroma delnice. Če družba lahko nudi lastniške delnice (vrednostne papirje) na primer po 10, 50 ali 100 dolarjev, omogoči milijonom ljudi, da vložijo denar v razmerju s svojimi sredstvi.

Da mali kupci lahko nalagajo v družbe, je med drugim potreben trg oziroma borza, kjer je vrednostne papirje mogoče na lahek način kupiti, oziroma prodati. Newyorška borza in njena manjša družabnica Ameriška borza, ki sta na Wall Street, kontrolirata 90 odstotkov delniške aktivnosti v Združenih državah.

Newyorška borza je v bistvu zasebna organizacija, ki ima trenutno 1366 članic — borznih posredovalnic z uradi po vsej državi. Poedinci lahko vsak čas naročijo nakup ali prodajo delnic, ki so prijavljene na borzi. Borzne posredovalnice brzjavijo ali telefonirajo te zahteve predstavniku posredovalnice na borzi.

Čeprav je na »veliki deski« borze nad 2.680 delnic in obveznic, ima vsak vrednostni papir še svoj poslovni prostor na enem izmed 19 podkvastih pultov na borzi. S pomočjo izvedencev, ki se zanimajo za določene vrednostne papirje, posredovalci lahko istočasno in po isti ceni združijo naročila za nakup in prodajo.

Čim se dva posredovalca po želji klientov sporazumeta o transakciji, da na primer preneseta 100 delnic neke družbe na nekoga, telefonsko javita sporazum svojim klientoma. Uslužbenci borze sporoče to in druge transakcije istočasno telegrafskemu oddelku borze in v nekaj minutah dobi vest 3,094 telegrafskih borznih sprejemnikov v 579 mestih v Združenih in drugih državah.

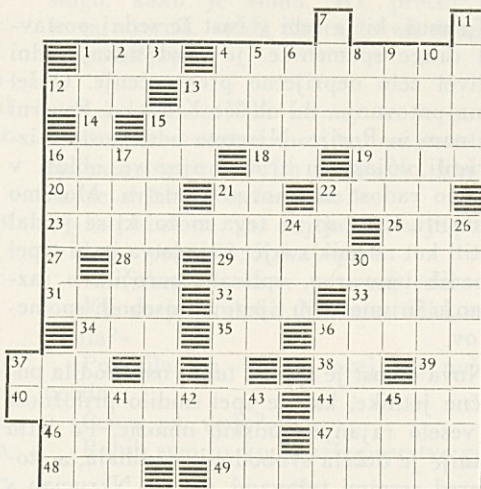
Tako drugi naložniki izvejo za zadnje cene, po katerih je nekdo kupil delnice določene družbe. Kupci in prodajalci na podlagi tega presodijo, ali je nova cena dobra bodisi za nakup ali za prodajo. Tako dajo nova naročila in poslovanje se na ta način nadaljuje.

Javnost obveščajo o tej in drugih borzah dnevne borzne cene, katere priobčujejo časopisi v 471 mestih. Nadaljnje informacije dajejo finančni svetovalci in raziskovalni

oddelki borznih posredovalnic ter številne strokovne publikacije.

Dan za dnem in leto za letom kaže gibanje članov na newyorški borzi tempo gospodarskega življenja v državi in pripravljenost ljudi, da kupijo ali prodajo vrednostne papirje, ki so življenjska kri ameriške industrije in trgovine.

Naša križanka

Vodoravno. — 1. si denemo okoli vratu; 4. kuhinjska posoda (množina); 12. si želimo vsi; 13. mesto ob Jadranskem morju; 14. soglasnik; 15. lastnost tistega, ki z lahkoto dela; 16. del avtomobila; 18. op; 19. veza (tujka); 20. spona; 21. vprašalnica (poetična); 22. vozli v lesu; 23. odprava okvare; 25. številka; 27. samoglasnik; 28. dva enaka samoglasnika; 29. slovo od mladosti; 31. krajevni prislov; 32. apetit; 33. oziralni prislov; 34. svetopisemska oseba; 35. dva soglasnika; 36. pojdite (latinsko); 37. žuželka; 38. dve črki besede »zenica«; 39. sp; 40. zimski šport; 44. pomanjkljivost; 46. državnik; 47. pravoslavno ime za podobo; 48. žuželka; 49. španski dramatik.

Navpično. — 1. Veter ob Jadranskem morju; 2. ploskovna mera; 3. soglasnik; 4. mehko perje; 5. vojaški manever; 6. vrela voda; 7. čebelji samec; 8. ovčji pastir; 9. prodaja; 10. spreminjanje okusa; 11. ločina; 15. kraj pri Dubrovniku; 16. prevozno sredstvo; 17. delo v topilnici; 21. prebivavec Avstrije; 22. zgoraj; 24. loščilo; 26. letalo; 30. igravke (tujka); 36. rezultat pregleda; 37. del voza; 39. pokošena trava; 41. kna; 47. avtomobilski znak Nizozemske; 43. doba (tujka); 45. zora.

(Rešitev prinese majniška številka.)

Pogled v svet

Poleg Vietnama vzbuja zadnje čase posebno pozornost svetá Gana, mala afriška država, ki je šele pred kratkim začela svoje neodvisne življenje v povezavi z angleško skupnostjo držav. Od vsega početka je to državo vodil Nkrumah, ki se je iz bojovníka za neodvisnost spremenil v od ljudstva zasovraženega diktatorja.

Ta mož, ki je sebi v čast že sedaj postavljaj drage spomenike, je pred nekaj tedni doživel zelo neprijetno presenečenje. Odšel je na potovanje, da obiše Kitajsko, Severni Vietnam in Rusijo. Njegovo odsotnost so izkoristili vojaki in zrušili njegovo oblast v splošno radost zatiranega ljudstva. Moremo si misliti, kako so na tega moža, ki se je dal častiti kot rešenik svojega ljudstva in ni trpel nobenih ugovorov, vplivala poročila o razbijanju in smešenju njegovih osebnih spomenikov.

Nova oblast je seveda takoj osvobodila politične jetnike, kar je spet nudilo priložnost za veselo rajanje ljudskih množic. Po letih tiranije je dežela svobodnejše zadihala, a stoji pred resnimi težavami, ker je Nkrumah s svojimi „socialističnimi“ poizkusi sicer bogato deželo pripeljal na rob gospodarskega prepada.

Nkrumah kljub ponižanju ne prizna poraza. Na pomoč mu je prišel poglavar sosedne Gvineje. Ta mož, ki se imenuje Seku Ture,

je šel tako daleč, da je vrhovno poglavarstvo svoje države odstopil bivšemu sosedu, sedanjemu političnemu beguncu Nkrumahu. Dogodek je začudil vse opazovavce. Kaj tiči v ozadju? Domneve so različne.

Seku Ture Nkrumaha ni posebno ljubil. Očital mu je samopašnost. A tudi njegova vlada je tiranska. Ljudstvo ga sovraži. Gospodarstvo je na tleh. Ali ni Nkrumahov prihod za Seku Tureja lepa priložnost, da se na časten način reši zavožene zadeve? Nkrumah bi v tem primeru postal kapitan na ladji, ki se potaplja.

Nekateri pa stvar drugače umevajo. Za obema diktatorjema se namreč skrivajo komunistične sile, predvsem Kitajska. Ni izključeno, da je za Seku Turejevo potezo zelo preračunana igra kitajske diplomacije.

Leta 1961 so namreč Gana, Gvineja in sosednja država Mali podpisale dogovor, ki predvideva politično združitev vseh treh držav v obliki federacije. Dogovor je ostal mrtva črka, vendar ga nihče ni preklical. Morda bo strmoglavljeni Nkrumah, novi poglavar v Gvineji, sklicujoč se na to pogodbo, skušal s pomočjo komunističnih sil ponovno zavladati tudi v Gani. Razume se, da to ne bo šlo na mirni način.

Ali bo res tudi Afrika kmalu imela svojo vietnamsko tragedijo?

Komunistična Kitajska si jo vsekakor želi.

K-ov.

Mali oglasi

Cenik oglasov: Vsaka beseda 1 avstr. šiling (2 bfr, 0,20 NF, 0,15 DM ali protivrednost). Uredništvo z objavo oglasa ne prevzema **nobene odgovornosti** glede vsebine oglasa kakor tudi ne glede oglaševalcev, ker jih ne pozna.

Naslov oglaševalca posreduje uredništvo le tistemu, ki v pismu **priloži kaj za odgovor** (ali mednarodni kupon za odgovor ali denar ali znamko). Pisem za osebe, ki oglašajo, uredništvo ne sprejema. Uredništvo **posreduje le naslov oglaševalca**.

Uradni tolmač v Franciji Janko Jankovič. 17 rue de

Belgrade, Tucquegnieux (Mthe & Mlle), prevaja listine, ureja pokojninske zadeve in piše prošnje.

Prevajalska služba v Nemčiji! Hitro in točno prevaja vse vrste dokumentov in listin iz slovenščine in srbohrvaščine v nemščino in obratno dipl. filolog Joseph **Arech**, 8000 München, Lauerstrasse 42. Pišite mu!

Obveščam rojake v tujini, da imamo trgovino in eksport za sledeče: Električne in foto-aparate, šivalne in pletilne stroje, kmetijske in vse ostale stroje za produkcijo in vse vrste tekstila. —

Pošiljamo v domovino in v vse države s popustom. — »JODE«, München 2, Marsstraße 15. — Podružnica: Stuttgart, Wagnerstraße 37.

Uradni tolmač v Nemčiji **Martin Sapotnik**, 413 Moers-Meerbeck, Luisenstr. 28, prevaja v nemščino listine in razne dokumente iz slovenskega in hrvaškega jezika. Poslovanje je hitro in zanesljivo.

Zlatolaski iz Chicaga sporoča rojak iz Francije, da še ni prepozno. Pričakuje naslova in fotografije in si želi dopisovati.

Žena, ki je pokopala pet mož, se je poročila s šestim. Šesta zakonska sreča pa ni trajala dolgo, kajti mož je nevarno zbolel. Skrbno mu je stregla, toda ves njen trud je bil zaman, mož je umiral. Žena je obupano skleपालa roke in tarnala: »Kaj bo z menoj, če umreš? Komu me prepustiš?« »Sedmemu nesrečnežu,« je zašepetal mož in izdihnil.

*

Dobernik: »Zakaj naj ti darujem deset dinarjev?« Stibernik: »Zato, ker te nisem prosil za deset kovačev. Ali ne poznaš prav nobene hvaležnosti?«

*

Tone: »Več kot pol ducata zdravnikov je obupalo nad Čebinom.«

Jože: »Kaj pa mu je bilo?«

Tone: »Njih računov ni hotel plačati.«

*

Neki samec je bil na glasu, da ni nikdar odgovoril na kako vprašanje z »da« ali »ne«. Dve prijateljici sta se zarotili, da ga bodeta privedli do tega, da bo rekel »ne«. Ko ga srečata, mu ena teh dveh veli: »Kaj ne gospod, Robinson, da ste vdovec, ali ne?«

»Gospa, baš v toliko sem vdovec, kakor more biti moški, ki ni bil nikdar oženjen.«

*

Neki župnik se je poslavljajal pred odhodom na drugo župnijo. Pred cerkvijo stopi k njemu najstarejši župljan: »Vi nas torej zapuščate, kaj bomo zdaj počeli?«

»Le potolažite se, Dobernik, kmalu boste dobili boljšega, kot sem jaz.«

»Ne verjamem,« pravi nato starček, kar pomnim, smo jih imeli pet, pa vsak je bil slabši od prejšnjega.«

*

Neki moški se je priplazil do sprejemne pisalne mize v bolnici in vprašal, če bi lahko videl Johna Smitha.

»Na žalost, ne!« je odgovorila dežurna sestra in pogledala na bolniški seznam.

»Morda mi pa lahko poveste, kako se g. Smith počuti?« je mož nadaljeval.

»Zelo dobro, njegovo stanje je vsak dan boljše,« je odgovorila uradnica.

»Oh, kako sem tega vesel! Veste, en teden sem že v tej bolnici, pa mi še nihče ni nič povedal. Zato sem se oblekel in prišel dol, da sam poizvem. Jaz sem namreč ta John Smith.«

»Na kaj je treba posebej paziti, kadar prehitevamo?«

Učenec za motorno vozno dovoljenje: »Če je v bližini kak policaj.«

*

Abstinenca med sloni. V nekem mestu so imeli velik cirkus, v katerem je eden izmed slovnov pričel kašljati. Gospodar je naročil slugi, naj dá slonu škafo vode, pomešane z močnim žganjem. Drugo jutro je vprašal slugo, kako je slonu. »O, precej bolje,« je ta odvrnil, »toda danes že vsi drugi sloni tudi kašljajo.«

*

Neki južnoafriški farmar se je po daljši odsotnosti vračal domov ter na potu naletel na enega izmed svojih slug. »No, kaj pa je, da se držiš tako čemerno?«

»Kaj bi se ne, vaš najljubši lev je poginil.«

»Lev, poginil? Zakaj pa?«

»Konjskega mesa se je preobjedel.«

»Kje ga je pa dobil. Mar sta tudi konja poginila?«

»Poginila sta, ko sta prej vso noč vodo vozila.«

»Čemu pa vodo?«

»Rabili smo jo, ko je vaše posestvo gorelo.«

*

Oh, te tašče! — Gospod Tevželj, ki je bil pod copato svoji ženi, se je potihem prikradel v kuhinjo ter šepetaje dejal kuharici: »Jutri pride k nam na daljši obisk moja tašča, to se pravi, mati moje žene. Tule imate seznam njenih najljubših jedi. Zapomnite si, kakor hitro pride ena izmed teh jedi na mizo, ste ob službo.«

*

»Kako pa kaj vaš mož, ali je že kaj napredoval pri kolesarjenju?«

»Precej bolje zna, zdaj že dopusti, da ga otroci gledajo.«

*

Trije slikarji sede v baru in se hvalijo.

Prvi pravi: »Naslikal sem sadovnjak, ki je bil tako naraven, da so mi vrabci uničili vse platno, ko sem pustil zadnjič odprto okno.«

Pa pravi drugi: »Jaz pa sem naslikal polarno deželo. In ko sem pristavil zraven termometer, je temperatura precej padla na 47 stopinj pod ničlo.«

»To vse ni še nič,« pravi tretji. »Pred tremi tedni sem naslikal dečka, včeraj sem moral nesti sliko k frizerju, ker mu lasje hitro rastejo.«

NAŠA LUČ

mesečnik za Slovence
na tujem

Izide desetkrat v letu (vsak mesec razen julija in avgusta).

4. številka — letnik 15

April 1966

Dopise za številko, ki izide konec meseca, mora uredni-

štvo prejeti vsaj do 7. v mesecu. Člankov ne vrača.

Za uredništvo odgovarja dr. Janko Hornböck. Založba: Družba sv. Mohorja. Tiska: Tiskarna Družbe sv. Mohorja. Vse v Celovcu.

Naročnina za list je za vse leto 40 šilingov ali protivrednost: 80 bfr, 8 F, 6,8 švic. fr., 5,50 h. gld, 6,2 DM, 1000

lir, 12 angl. šil., 10 norv. kron, 8 švedskih kron, 10 danskih kron, 2 amer. dolarja, 2 avstralska dolarja. - List lahko naročiš pri bližnjem poverjeniku ali pa naravnost pri upravi v Celovcu.

Uredništvo in uprava imata naslednji naslov: „Naša luč“, Viktringer Ring 26, Celovec, 9020 Klagenfurt, Austria.

Printed in Austria